

Ted Clever

A repülő kutya

mesék

TARTALOM

- A bátor vitézek és a félős sárkány
 - A király és a királyka
 - A pórul járt birkatolvajok
 - A hétmérföldet lépő pata
 - Az unatkozó pásztorfiú
 - Az ármánykodó banya
 - Az ördög lakodalma
 - Az ördög meg a paraszt
 - Az ördög és a kecskék
 - A bátor szarvas
 - A bagoly és a denevér
 - A farkas és a jó barátok
 - A furfangos nyest
 - A három hód testvér
 - A jószívű, de buta medve
 - Mókuskaland
 - A két jó barát
 - A két pajkos macska
 - A két rokon
 - A lusta varjú
 - A macska és a három tolvaj
 - A medve, aki mézet lopott
 - A pók és a szemtelen légy
 - A szúnyog, akit megevett a béka, a béka, akit megevett a gólya
 - A szamár és az öreg kígyó
 - A szerencsés kiscsibe
 - A tolvaj szarka
 - Az óriás répa
 - Az öreg rák és a halászok
 - Az igazságos krokodil
 - Az ingyenélő varjú
 - A repülő kutya

A bátor vitézek és a félős sárkány

Lenn az erdő alján, egy falu mellett egy nagy barlangban lakott a félős sárkány. S mert mindenki félni szokott a sárkányoktól, nem voltak barátai, ezért mindig egyedül volt. Olyan szomorú volt szegényke! Egész nap csak üldögélt és várta, hogy hátha valaki megsajnálja és törődik vele egy keveset. Amikor beesteledett, éppen úgy félt ő is, mint ahogyan a kisgyermek szoktak félni egyedül a sötétben.

Soha, senki sem játszott vele, de még csak nem is találkozott senkivel. Már kezdte azt hinni, hogy ő az egyetlen sárkány a földön.

Ilyenkor nagyon magányos volt.

Ez a félős kissárkány állandóan sírt, és a nagy barlang olyan visszhangot csinált a sírásnak, hogy az emberek a faluban mindig úgy hallották, mintha sárkányüvöltés lenne. Ebből a kis félreértésből az idők folyamán nagyon nagy baj lett. Ugyanis az emberek még sohasem találkoztak sárkánnyal, ezért már attól kezdtek félni, hogy egy vérszomjas vadállat lakik a falu melletti barlangban.

Ha csak egyszer is elmentek volna a barlanghoz, hogy megnézzék, akkor rájöttek volna, hogy nem volt igazuk, s talán még játszótára is akadhatott volna szegénynek.

Azonban nem így történt.

Egyik nap három délceg vitéz érkezett a faluba, hogy lovagi tudományukkal szórakoztassák az embereket. A falu lakói egy ideig élvezték a látványosságot, de hamarosan megunták az ugrabugrálást nézni.

- Ha olyan nagy lovagok vagytok, akkor győzzétek le a sárkányt! - kezdték kiabálni.

- Milyen sárkányt? - kérdezték a lovagok meglepődve.

- Azt, amelyik a barlangban lakik, és állandóan üvölt!

- Mi híres sárkányölő lovagok vagyunk, akik nem aprópénzért küzdenek. Ha sok pénzt adtok, mi legyőzzük a sárkányt és elüldözzük a falutok közeléből.

Az emberek gyorsan összeszedték a pénzt, így a lovagok elvállalták a feladatot. A fogadóban ettek, ittak, mulattak, aludtak, csak azután indultak el hogy megmérkőzzenek a sárkánnyal.

Amikor a barlang elé értek, a sárkány meglátta őket és nagyon megörült nekik.

- Biztosan játszani akarnak velem - gondolta, amikor észrevette, hogy a lovagok mindenféle szerszámokat hoztak magukkal.

Gyorsan kiszaladt a barlang elé, hogy üdvözölje őket.

- Nekünk akar támadni! - kiáltotta az egyik lovag, aki még sohasem látott sárkányt azelőtt.

- Jobb lenne, ha elszaladnánk - mondta a másik, aki szintén nem látott még sárkányt.

- Fussunk gyorsan! - kiáltotta a harmadik és gyorsan el is indult visszafelé.

Abban a pillanatban a másik kettő délceg vitéz is a nyakába kapta a lábát és futottak, futottak, s talán meg sem álltak a föld túlsó széléig.

A falubeliek persze kíváncsiak voltak a viadalra, ezért a lovagokat messziről követték az erdő széléig. Nagyon meg is lepődtek, amikor meglátták őket visszafelé futni.

- Hová-hová? - kérdezte az egyik ember viccesen.

- Fusson mindenki, ki merre lát, mert mögöttünk a hatalmas sárkány! - kiáltott vissza az egyik vitéz, de még csak meg sem állt.

- Úgy fújja a tüzet, mint egy izzó kemence! - kiáltotta a másik, de ő sem mert megállni egy pillanatra sem.

- Fussunk, fussunk, ne beszélgessünk! - kiáltotta a harmadik. - Mindjárt utolér!

Azonban a sárkány olyan félős volt, hogy nem merete elhagyni a barlangja környékét, ezért az emberek nem láthatták őt, csak a három gyáva vitézt. Amikor észrevették, hogy a menekülőket nem is üldözi senki, hangos nevetésbe kezdtek.

- Szép kis vitézek! - kiáltotta az egyik kisgyerek. - Anyámasszony katonái, hová szaladtok? Nem is jön a sárkány!

De hiába kiabáltak az emberek, mert a vitézek már túl voltak hetedhét határon. Eszük ágában sem volt ismét találkozni a sárkánnyal.

Az emberek csalódottan hazamentek és soha többé nem bíztak meg senkit, hogy megölje a félős sárkányt.

A király és a királyka

Valahol a nagy hegyeken túl állt egy hatalmas nagy vár. Abban a várban lakott egy hatalmas nagy király, akit fényes udvara vett körül. Mindenhová vele ment a díszes társulat, hogy minduntalan dicsérgethessék vagyonát, bölcsességét és mérhetetlen eszességét.

A király nem volt rossz ember, csak hát a körülötte lévők állandóan megpróbálták elaltatni éleslátását, hogy ne ismerhesse meg birodalmának valódi oldalát. Bármit is kérdezett udvaroncaitól, azok mindig hazudtak neki.

Azonban egy napon, az egyik hajnalon, amikor a várban még mindenki aludt, a király levetette fényes ruháit, és csendben kiosont az istállóhoz. Ott felpattant hűséges pej lova hátára, majd azonnal ki is lovagolt a várból.

Amint elhagyta a kaput, kezdte szabadabbnak érezni magát. Unta már az állandó bezártságot, és terhére volt már az is, hogy valójában semmit sem tudott birodalmáról.

Amikor már messze elhagyta a várat, a poros út mentén megpillantott egy szegény, öreg koldust. Azonnal belenyúlt erszényébe és egy nagy maroknyi aranypénzt adott neki.

- Az isten fizesse meg! - mondta a koldus örömeiben.

Ekkor a királynak eszébe jutott, hogyan tudhatná meg leginkább az igazságot saját magáról és birodalmáról.

- Mondd meg nekem, ki a leghatalmasabb a birodalomban? - kérdezte a király.

- A király a leghatalmasabb - válaszolta a koldus és botjára támaszkodva, szeméit hunyorgatva nézett a királyra. - Bizony, ő itt a leghatalmasabb. Bármit megtehet a szegényekkel.

A király továbblovagolt.

Hamarosan egy búzaföld mellé ért, ahol sok ember dolgozott együtt, hogy gyorsan végezzenek az aratással.

- Segítsek-e aratni? - kérdezte az arató embereket a király.

- Jól jönne a segítség. Talán akkor estére be is fejezhetnénk - válaszolta az egyik kaszás.

A király azonnal leszállt lováról és segített nekik összeszedni az elhullott kalászokat.

Mire a nap felért az égbolt közepére, már be is fejezhatték az aratást.

- Mondja csak jóember! - szólította meg a király az egyik mellette álló embert. - Kié itt ez a sok föld?

- A királyé - válaszolta amaz és egy nagyot kortyolt a vizeskancsóból. - Az övé itt minden.

A király elbúcsúzott és továbbindult. Az arató emberek pénzt akartak neki fizetni, de ő semmit sem fogadott el tőlük. Úgy gondolta, mindent megtudott saját magáról és birodalmáról, ezért elindult egyenesen a vár felé.

Éppen rákanyarodott volna a vár felé vezető útra, amikor meglátott egy kicsiny madarat az egyik fa legelső ágán.

- Én vagyok a leghatalmasabb! - fütyülte vidáman a kismadár.

- Mit fűtöl, te kis madárka? - kérdezte meglepődve a király megdöbbenve és azonnal leugrott peji lováról. - Én vagyok ennek a birodalomnak a királya. Hogyan lehetnél te a leghatalmasabb?

- Ki mondta neked, hogy te vagy a leghatalmasabb? - kérdezte a madárka csicseregve.

- Az udvaroncain, az öreg koldus és az arató emberek. Mind azt mondták, hogy én vagyok ennek a birodalomnak az ura. Tehát én vagyok a leghatalmasabb - válaszolta a király büszkén.

- Az udvaroncaid csak hízelegnek neked, a koldusnak pénzt adtál, az aratóknak pedig segítettél a munkában. Ezért mondták, hogy te vagy a leghatalmasabb, de a valóságban nem te vagy az.

- Miért nem? - kérdezte a király a madárkát most már kissé elbizonytalanodva.

- Megparancsolhatod-e a napnak, hogy felkeljen? Ha én fűtölni kezdek, a nap is felkel. Mehetsz-e néhány pillanat alatt oda, ahová csak szeretnél? Én csak meglegyintem szárnyaimat, már ott is vagyok.

- Talán igazad - mondta elgondolkodva a király. Felszállt lovára és visszabaktatott a várába.

Ott azonnal köré gyűltek a hízelgő udvaroncok, hogy magasztalni kezdjék. A király igaz szívéből rájuk szólt volna, hogy hagyják abba, de nem tehetette, mert ezzel sok embert megbántott volna, akik később nagyon haragudtak volna rá.

Belátta, hogy a kis madárkának volt igaza. Azonnal elküldte az egyik katonáját, hogy hozza a várba a kis madarat.

Együtt uralkodtak tovább nagy bölcsességgel és hatalommal.

A pórul járt birkatolvajok

Nehéz napok jártak akkortájt a két birkatolvajra. Hosszú idő óta egyetlen jószágot sem sikerült ellopniuk. Hiába próbálkoztak bármivel, egyik módszerük sem vezetett eredményre. Már teljesen kétségbe voltak esve, amikor elhatározták, hogy még egyszer utoljára megpróbálkoznak valami új csellel, de ha az sem sikerül, örökre abbahagyják a birkalopást.

Rögtön el is indultak fel a hegyek közé, a legelőre, ahol hosszú ideig figyelték a legelésző bárányokat. Amikor úgy érezték, hogy eljött az alkalmas idő, berontottak közéjük és felkapták a legkisebb barikát.

Annyira hangosan trappoltak a bárányok között, hogy az egyik éber pásztorkutya észrevette őket. A hűséges pásztorkutyus már szaladt is azonnal feléjük.

- Szaladjunk gyorsan, mert jön a pásztorkutya! - kiáltotta megijedve az egyik birkatolvaj. - Mindjárt ideér!

- Jól van, jól van, de mi legyen a barikával? Nem tudok gyorsan futni, ha nálam van! - kiáltott vissza a másik.

- Akkor tedd le és fussunk, de szaporán!

Emez gyorsan letette a kisbárányt, és futni kezdtek mind a ketten, a Bodri kutya pedig ott volt a nyomukban. Látták ám, hogy nem tudnak egerutat nyerni.

- Ne fussunk tovább, hanem ugorjunk be a birkák közé! Pont olyan a subánk, mint az ő bundájuk! - szólt hátra futás közben az elől szaladó birkatolvaj.

- Igazad van, komám. Csináljuk, de gyorsan, mert már a sarkamban van a Bodri kutya!

Abban a szempillantásban mindketten gyorsan beugrottak a birkák közé és a subájuk alá bújtak, mintha ők is birkák lennének, azután csak lapultak nagy csendben, nehogy a mocorgásuk vagy hangjuk elárulja őket.

Sikerült is becsapniuk a kis terelőkutyát, aki sokáig szimatolgatott utánuk, de nem találta őket. Többször is körbejárta az egész nyáját, hátha a nyomukra bukkan, de nem járt sikerrel. Nem tudott rájuk akadni.

A tolvajoknak sikerült becsapniuk a terelőkutyát, de a birkákat nem. Némelyikük kíváncsian kezdte nézegetni a suba alól kilógó kezeket és lábakat. Meg hát a kis barika, akit el akartak lopni, szólt a szüleinek a dologról. Hamarosan észrevették, hogy valami nincs rendben az új birkák körül, ezért odahívták a kosokat, hogy ők is nézzék meg a jövevényeket.

A kosok persze nem ismerik a tréfát, ezért amikor észrevették a két birkatolvajt, azonnal támadásba lendültek. Úgy megkergették és megszurkálták őket szarvaikkal, hogy örökre elment a kedvük a próbálkozástól. El is vándoroltak másik vidékre, hogy talán majd ott több szerencsájük lesz, de az a hír járja róluk, hogy arrafelé sem szeretik a báránybőrbe bújt birkatolvajokat.

A hétmérföldet lépő pata

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény család. Annak a családnak semmije sem volt, csak egy hétmérföldet lépő pata, amit még a dédnagyapjuk kapott egyszer az ördögnek tett szolgálataért. Azonban azt mindenki tudta a családban, hogy az ördögtől kapott ajándék nem jó ajándék, ezért senki sem használta a patát. Inkább dolgoztak keményen, hogy meglegyen a mindennapi betevő falatjuk.

Sok gyerek volt a családban és mindenki szeretett dolgozni, kivéve az egyiket. Az az egy mindig azt kereste, hogyan lehetne megszökni a munka elől. Ő volt az, aki az egyik reggelen felment a padlásra és lehozta onnan a hétmérföldet lépő patát.

Éppen a lábára illett, ezért azonnal fel is vette. A pata pedig úgy eliramodott vele, hogy mire észbekapott, már azt sem tudta, hogy merre jár.

- Hogyan fogok hazatalálni? - kérdezte saját magától szomorúan. - Ez a pata meg sem fog állni a világ végéig.

A pata talán tényleg nem állt volna meg a világ végéig sem, azonban a szegénylegénynek nagy szerencséje volt. Amikor éppen egy erdőn futott keresztül, az egyik nagy fa gyökerében megakadt az egyik lába és orra bukott. Olyan szerencsésen esett, hogy nem lett semmi baja és a pata is leesett a lábairól.

- De jó, hogy sikerült megállnom - mondta nagy örömmel.

Azonnal felugrott és a patákat gyorsan bedobta a tarisznyájába. Kisétált az erdőből és egy kis falucskába érkezett.

Nem tudta, merre keresse hazáját, ezért abban a kis faluban beállt béresnek, hogy megkeresse az útravalót, amivel majd hazajuthat.

Telt-múlt az idő és a szegénylegény már annyi pénzt gyűjtött össze, hogy tudott venni magának egy nagy házat és egy feleséget is. Mindene megvolt, csak azt az egyet sajnálta, hogy már soha többé nem fog hazatalálni.

Később már gyerekei is születtek, csak úgy nyüzsögtek a házban.

Az egyik hideg téli reggelen kopogtattak az ajtón. Egy öregember és egy öregasszony állt az ajtó előtt.

- Beengedne minket egy kicsit megmelegedni, mielőtt továbbindulunk - kérdezte az öregember a most már meggazdagodott szegénylegényt.

- Hogyne jöhetnének! - mondta a fiú. - Üljenek csak le ide a kemence mellé, hogy jól átmelegedjenek. De mondják csak, mi járatban vannak kedves apámuramék?

- Az elveszett fiunkat keressük, aki még hajdanán elindult, hogy megismerje a világot. Semmit sem tudunk róla, mióta elment - mondta sóhajtozva az öregember.

- Talán már soha többé nem láthatom az én kicsi fiacskámat - mondta könnyes szemekkel az öregasszony.

- Dehogynem, édesapám és édesanyám! Én vagyok a maguk elveszett fia - kiáltott nagy örömmel a fiú. - De jó, hogy rámtaláltak.

Gyorsan csaptak egy nagy vigadalmat, ahová meghívták a falu összes lakóját és a család összes rokonát. Ott mindenkinek elmesélték, hogyan történt a dolog.

- Aztán mondd csak fiam - szólította meg az apja a fiút. - Mikor veszed fel ismét a hét-mérföldet lépő patát?

- Azt ugyan már nem veszi fel senki soha többé. Nem őrizgetem a padláson, hanem amikor a feleségemet elvettem, ő nem tudta mi az, hát bedobta a kemencébe. Ott égett el. Még hamu sem maradt belőle - válaszolta a fiú boldogan.

Hét napig folyt a mulatozás a nagy öröme, s talán még ma is élnek együtt, ha azóta meg nem haltak.

Az unatkozó pásztorfiú

Egy kis hegy tetején, nem messze a falutól, éledélt egy pásztorfiú. Mivel nemigen akadt dolga a békésen legelésző bárányok között, minduntalan rátört az unalom. Megpróbált ő kötelet fonni, sípot faragni, meg minden ezekhez hasonló tevékenységet folytatni, de egy kis idő elteltével mindig úrrá lett rajta az unalom. Ezért, amikor már semmivel sem tudta elütni az idejét, egyik nap kiállt a hegy szirtjére, ahonnan legtávolabb hallatszott a hangja, és jó hangosan elkiáltotta magát.

- Farkas van a hegyen! Viszi a bárányokat!

Az emberek azonnal összeszaladtak a falu főterén, s mintha csak varázsütésre történne, mindannyian elindultak fel a hegyre. Mindnyájuknál volt valami. Ki egy botot, ki egy kapát, ki pedig csak egy hosszú madzagot vitt magával, hogy elfogják a torkoskodó farkast.

Azonban amikor felértek a hegyre, azt kellett látniuk, hogy a pásztorfiú üldögél az egyik vadkörtefa alatt és rajtuk nevet.

- Hol van az ordas farkas? Melyikünk bárányát vitte el? - kérdezték az emberek megijedve, de a pásztorfiú csak nevetett rajtuk.

- Nem volt itt semmilyen farkas. Csak kíváncsi voltam, hogy mennyi idő alatt értek fel a hegyre. Elég gyorsak voltatok, de a farkast már nem találtátok itt. Ha-ha-ha.

A segítségére siető emberek rosszkedvűen bandukoltak haza, hiszen az aratást nem lehetett csak úgy félbehagyni. Voltak közöttük, akik legszívesebben jól elfenekelték volna a pásztorfiút, de mert nekik több eszük volt, mint neki, nem bántották, de egymás között megfogadták, hogy máskor nem fognak a segítségére sietni.

Amikor a rosszkedvű pásztorfiú már jól kinevette magát, ismét unatkozni kezdett.

Még be sem esteledett, amikor már annyira nem tudott magával mit kezdeni, hogy ismét kiállt a szirtre és ismét elkiáltotta magát.

- Farkas van a hegyen! Viszi a bárányokat!

Már előre örvendezett magában, hogy milyen jó érzés lesz ismét kinevetni a segítségére siető, kedves, aggódó embereket.

Mert ezek az emberek valóban nagyon jó emberek voltak. Hiába fogadták meg magukban, hogy többé nem szaladnak fel a hegyre feleslegesen, amint meghallották a csalafinta pásztorfiú kiáltását, azonnal otthagytak mindent a szántóföldön és rohantak fel a hegyre.

- Hol van az a farkas? - kérdezték ismét aggódva, de a pásztorfiú ekkor is csak azért hívta őket, hogy rajtuk mulathasson.

Ismét kinevette a segítségére siető embereket, pedig nem lett volna szabad ezt tennie.

Az emberek ismét szomorúan mentek haza és nagyon megharagudtak a pásztorfiúra. Voltak, akik el is határozták, hogy máskor nem fogják rábízni a báránykaik őrzését, mert annyi bosszúságot okozott nekik.

A rosszkedvű pásztorfiú miatt az aratás is félbe maradt, ezért az embereknek másnap is ki kellett menniük a búzaföldekre, hogy be tudják takarítani a termést, még mielőtt eljön az ős, és az eső károkat okozhatna.

Azonban másnap kora hajnalban, amikor a pásztorfiú legmélyebb álmát aludta, kiosont az erdőből a korgó hasú farkas. Régóta vágyott már egy kis bárányhúusra, de mivel látta a hegyre felfelé futó embereket, még nem mert előjönni rejtekhelyéről.

Most azonban az alvó pásztorfiún kívül senkit sem látott a báránycák közelében, ezért nagyon bátor lett. Szépen, nyugodtan odasétált az egyik elszenderedett barikához és elkapta a bundáját.

Azt azonban nem vette észre, hogy a sompolygás közben a farkával egy kissé meglegyintette a pásztorfiú orrát, aki abban a pillanatban egy nagyon tüszentve felébredt.

Felébredt és azonnal fel is ugrott. Úgy megijedt a farkastól, hogy meg sem állt a sziklaszirtig. Már futás közben kiabálni kezdett.

- Farkas van a hegyen! Viszi a bárányokat! Jöjjen gyorsan mindenki!

Az emberek hallották kiabálását, de már nem hittek neki. Kétszer is lóvá tette őket, és az emberek már nem bíztak meg az ő szavában.

Nem siettek többé a segítségére. Egyedül maradt a pásztorfiú, így a farkas el tudta lopni a kisbárányt. Elszaladt vele a rejtekhelyéig, ahol jól lakmározott.

Megette a kisbárányt.

Vonjátok hát le a tanulságot, kisgyermek! Ha valaki sokat füllent, akkor annak az embernek egy idő múlva már senki sem fog hinni. Még akkor sem, ha éppen igazat mond.

Az ármánykodó banya

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyváros. Abban lakott egy öreg banya, aki mindenkivel - akivel csak lehetett - rosszat tett. Mindenkit feljelentett, mindenkit meglesett, és egész álló nap csak pletykálgodott a piactéren.

Egyik nap új bíró érkezett a városba, hogy megbüntesse a gonosztevőket. A banya azonnal elment hozzá, hogy ok nélkül feljelentse szomszédait.

A bíró azonban nagyon jó emberismerő volt. Jól tudta már, honnan fúj a szél az ilyen ármánykodó vén banyáknál, ezért nem is nagyon foglalkozott a fülébe suttogott rosszindulatú szavakkal.

- Majd utána nézek a dolognak - mondta mindig az új bíró, ha a banya éppen feljelentett nála valakit.

Így ment ez nap, mint nap. Mígnem egyszer a bíró megunt a vénasszony acsarkodásait...

A banya éppen a kertjében tevékenykedett, amikor meghallotta, hogy a szomszéd kertből valami pusmogás hallatszik át. Gyorsan a kerítéshez lopakodott, hogy jobban hallhassa, mit beszélnek.

- Hallottad? Azok a szégyentelenek éppen ma este kezdenek hozzá. Hogy nem sülsz le a bőr a képükről! És éppen a városházán, az új bíróval. Ha ezt a város lakói megtudnák...

Na, több se kellett a banyának! De hiába hallgatózott, nem tudta meg, hogy miről lehetett szó. Annyira furdalta az oldalát a kíváncsiság, hogy amint beesteledett, már pattant is a seprűnyélre, s mint a kilőtt nyíl, úgy hajtott a városháza felé. Az egyik kisutcában megállt, és nehogy valaki észrevegye, halkán lopakodott a városháza bejáratához.

Azonnal észrevette, hogy az egyik ablakon keresztül fény szűrődik ki az utcára. Gyorsan odasettenkedett, de nem látott be, mert a függöny eltakarta a szobát. A banya benyúlt az ablakon, hogy elhúzza a függönyt, de ekkor egy vasbilincs csattant a csuklóján.

(Ugyanis a bíró bérelte fel a banya szomszédját, hogy mit pusmogjanak a kertben, amikor éppen arra jár a banya. Amikor beesteledett, a bíró kivilágította a szobát és elbújt az ablak alatt, mert tudta, hogy a banya úgysem tudja legyőzni a kíváncsiságát.)

- Megvagy, te mocskos banya! - mondta a bíró. - Most már nem lesz több ármánykodás!

A banya visított, mint akit éppen nyúznak, de a bíró nem könyörült meg rajta. A banya forgolódott, rángatózott, s csak ekkor vette észre, hogy a főtér tele van emberekkel. Annyira sietett megtudni a nem létező titkot, hogy nem vette észre, mennyire csöbe húzták.

Másnap a bíró készített egy ketrecet és belerakatta a banyát. A ketrecet kitették a főtérre és egy táblát akasztottak rá: így jár mindenki, aki mások ellen ármánykodik!

Attól a naptól kezdve a városban megszűnt az ármánykodás, acsarkodás, áskálódás, pletykálkodás.

Az ördög lakodalma

Nagy volt az öröm az ördögöknél! A főördög éppen házasodni készült egy nagyon messzi országból hozatott ördögmenyecskével. Hosszú előkészületek előzték meg a nagy ünnepet. Már napok óta előre ettek-ittak, hogy jobban tudjanak majd mulatni a lakodalmon. Mindenki részeg volt, folyt a bor, a pálinka. A vőlegény pedig mást sem tett egész álló héten, minthogy fűnek-fának eldicsekedett csodálatos menyasszonyával, annak szépségével, okosságával.

Minden arra járónak azt ecsetelte, hogy milyen jól jön majd ez a házasság. Nemcsak ügyes, takaros menyecskét szerzett magának, hanem még gazdagot is!

- Majd meglátjuk! - mondta a násznagy és ettek-ittak tovább.

Egyszer csak elérkezett a várva-várt nagy nap. A vőlegény és a násznép úgy kiöltözött, hogy szebb retyerutyát nem is lehetett volna találni az egész földkerekségen sem. Mindenki büszke volt a csodálatos jövendőbelire, aki éppen aznap kellett, hogy megérkezzen otthonról. A ház előtt, a kapuban még gyorsan megittak a nagy izgalomra vagy hat hordó bort, hogy csak úgy dülöngéltek a menyasszonyvárók.

- El kellene menni eléjük - javasolta a násznagy. - Nehogy aztán meggondolják magukat.

- Na, hogy miket mondasz! Hát olyan legény vagyok én, aki elől visszafordulnak a lányok? - mérgelődött fel a főördög és jól hátbavágta a násznagyot. - Ne károgy itt nekem, mint egy vészmadár, hanem hozass még egy hektó bort. Csak nem szomjaztathatjuk itt a násznépet!

Telt-múlt az idő, de nem jött a lányos csapat. Már be is esteledett, mikor egyszercsak feltűnt a menyecske nászmenete. Hát messziről nem látszottak olyan kikent-kifenteknek, mint a főördög rokonsága, de amikor még közelebb értek, akkor aztán meglátszott az igazság. Mindenki olyan rongyos és koszos volt, hogy már messziről érződött a szaguk.

- Hát ezek meg kik lehetnek? - kérdezte a vőlegény a násznagyot. - Zavard el őket innen, mert még elijeszti a menyasszonyi menetet!

- Hát azokat aligha! Mert ha jól látom, akkor ez volna a menyasszony násznépe, és ott elől az a csúnya, kövér banya pedig a jövendőbeli menyasszonyod - válaszolta a násznagy és irtózatosságot kezdett.

A nevetés azonnal átragadt a többiekre is. Néhány perc múlva már mindenki nevetett. Csak a főördög állt meglepődve és mereven nézte a közeledő ócska szekereket.

Hát az a szakadt, rongyos csapat valóban a menyasszony családja volt. Olyan szegények voltak, mint a templom egere. Nem volt azoknak még csak egy rendes lovuk sem. Azt hitték, hogy majd ez a házasság teszi őket gazdaggá, ráadásul a menyasszony is olyan csúnya volt, mint egy vasorrú bába.

Több se kellett a vőlegénynek! Egy hosszú botot ragadott és azzal üldözte el a menyecskét és az egész családját.

Azonban a megkezdett lakodalmat nem lehetett csak úgy abbahagyni. A násznép egész héten át mulatott, a vőlegény pedig egyedül maradt.

Ezen a lakodalmon nevet még ma is az egész világ.

Mindig így jár az, aki előre iszik a medve bőrére.

Az ördög meg a paraszt

Meredeken tűzött le a nyári nap a parasztemberre, aki már több mint egy hete szántott hűséges lovával és egy rozsdás, öreg ekével. Keményen dolgozott, ahogyan annak idején szüleitől megtanulta.

Sohasem lopott senkitől, senkinek sem okozott kárt, de még csak nem is füllentett egyetlen egyszer sem.

Már nagyon elfáradt, amikor dél lett.

- Pihenj meg te is egy kicsit - mondta a lovának. - Megérdemled.

Az öregember is abbahagyta a munkát. Egy nagy kazal szénát tett hűséges lova elé, majd kiment a szántóföld szélére és leült egy nagy fa alá. Kibontotta tarisznyáját, elővette az otthonról hozott szalonnát és vöröshagymát; már éppen falatozni kezdett volna, amikor mellette termett az ördög.

- Azt a kénkőtől bűzlő csudavilágot, csak nem az ördög vagy? - kérdezte az öregember, aki úgy meglepődött, hogy még a szája is tátva maradt.

- Az volnék. Személyesen - válaszolta az ördög büszkén kihúzva magát. - Miről ismertél fel?

- Arról az irtózatos bűzről, ami körülöttem van. No meg a mocskos pofádról - válaszolta őszintén az öregember, akinek soha semmi dolga nem volt az ördöggel. - Mit akarsz te itt?

- Csak egy kérdésem volna - mondta az ördög hetykén. - Azután már tovább is állok.

- No, kérdezzed, aztán menj vissza, ahonnan jöttél, mert veled nekem semmi közös dolgom nincs, és nem is lesz, amíg a világ fennáll.

- Nem úgy van ám az, öregapám. Mert én olyat kérdezek magától, hogy azonnal megváltozik a véleménye még én rólam is. Hát akkor azt mondja meg kend, hogy miért dolgozik feleslegesen? - kérdezte az ördög a parasztot. - Miért nem áll be inkább hozzám szolgálatra? Mert aki eddig beállt hozzám ördögnek, annak mindnek királyi sora van. Nem kell egész nap szántani, hanem csak olyan dolgokat kell csinálni, amihez kendnek is nagy kedve lesz.

- Megpróbálhatjuk - mondta a paraszt és beállt az ördöghöz.

Aznap már nem is kellett szántania. Otthagyta a szántóföldet és még az egyetlen, hűséges lovát is.

Amikor vöröslő fényel felkelt a nap, a paraszt az ördög elé állt.

- Mit tegyünk? - kérdezte a paraszt az ördögöt.

- Elmegyünk a faluba. Az egyik háznál éppen disznót vágnak. Csinálunk egy kis galibát az emberek között. Megkergetjük a disznót, hogy ne tudják elkapni, azután kiborítjuk a hurkabáló vizet, és szétdobáljuk a kolbászokat - adta ki az utasítást az ördög.

- Jó lesz-e az ügy? - kérdezte a paraszt bizalmatlanul.

- Bizony, nagyon jó lesz. Mára el sem tudnék képzelni más szórakozást - mondta az ördög kárörvendően.

Úgy is lett. Azonnal el is mentek a disznótoros házhoz és mindent tönkretettek, amit mások felépítettek, elültettek, vagy készítettek.

- Nem lesz ez így jó - fakadt ki keservesen a paraszt. - Tönkretesszük mások fáradságos munkáját. Nem igazságos dolog ez. Inkább hazamegyek szántani.

A paraszt azonnal ott is hagyta az ördögöt. Még szerencséje is volt, mert a szántó föld szélén még ott várta hűséges lova. A paraszt felgyűrte az inge ujját és hozzáfogott a munkához.

Nagyon jól tette, hogy nem az ördög szolgálatát választotta.

Tanuljátok meg ti is, hogy a becsületes, kemény munka - ha látszólag kevesebb nyereséget is hoz - hosszabb távon sokkal kifizetődőbb, mint a bűn cselekvése.

Az ördög és a kecskék

Hol volt, hol nem volt, egy nagy barlang legmélyén élt egy gonosz ördög, aki minden nap kijött barlangjából, hogy elemózsiát szerezzen magának.

Leginkább a kiskecskék húsát szerette volna megkóstolni, de még sohasem sikerült neki, mert a gondoskodó kecskemamák sohasem hagyták, hogy az ördög elvigye kicsiny csemetéiket, pedig az ördög szinte mással sem töltötte az idejét, minthogy megpróbáljon valahogyan a kiskecskék közé kerülni.

Amikor az ördög rájött, hogy egyetlen kiskecskét sem tud elcsenni, úgy döntött, hogy nem futkorászik tovább utánuk, hanem csellet próbálja majd megszerezni zsákmányát.

Először azzal próbálkozott, hogy beöltözött kecskepásztornak. Nagy szőrös subát terített magára, csizmát húzott a lábaira, kucsmát tett a fejére, de még pásztorbotot is vitt magával.

A valódi kecskepásztorok nem is fogtak gyanút, hiszen azt hitték, hogy a faluból küldtek fel egy új pásztort. Befogadták hát az ördögöt, hogy velük dolgozzon. Már aznap rá is bíztak néhány kecskét, hogy terelje őket beljebb az erdő felé. Hajtotta is a kecskéket az ördög rendesen, mert szerette volna minél hamarabb a barlangjában látni az ebédrevalót.

Csak hogy történt egy kis hiba. A csúnya ördög annyira sietett a terelgetéssel, hogy megbotlott egy nagy kőben és leesett a lábáról a csizma.

A kecskepásztorok azonnal észrevették a suba alól kilógó szőrös patát és azonnal az ördög után szaladtak. Jól helybenhagyták szegény párát. Majdnem otthagya az összes fogát.

Persze, egyetlen kecskegidát sem sikerült elkapnia. Örült, hogy a saját éltét sikerült megmen-
tenie a mérges kecskepásztoroktól.

De hát az ördög nagyon kitarató jószág. Nem tanult a leckéből, hanem már másnap azon törte a fejét, hogyan próbálhatna meg még egyszer a kecskegidák közelébe férkőzni.

Kivárta a kedvező alkalmat, amikor a kecskegidák kissé távolabbra kóboroltak szüleiktől, és magára terített egy kecskebőrből készült ruhát. Majd csendesen odalopózott a békésen le-
lélezgető kecskék közé, mintha ő is közéjük tartozna.

Nem is történt semmi baj, hiszen ruhája olyan jól eltakarta, hogy senki sem vette észre a különbséget a valódi kecskék és a ravasz ördög között, ráadásul az ördög nagyon ügyesen színészkedett.

Szép csendben eszegette a füvet, mint a kecskék, miközben megpróbált a közelebb férkőzni a kiszemelt kecskegidához. Azonban amikor már majdnem sikerült volna elkapnia a kisgidát, a figyelmes kecskemamának kezdett gyanús lenni a hirtelen előkerült ismeretlen kecske, ezért egy kissé közelebb sétált az álruhába öltözött ördöghöz.

- Szép a patád - mondta a kecskemama az ördögnek.

Az ördög nem válaszolt, csak csendben lelegészett tovább és megpróbált a remélt zsákmány közelében maradni.

- Jó meleg a bundád - folytatta a kecskemama.

Az ördög ekkor sem válaszolt, nehogy elárulja magát.

- Neked van a kecskék közül a legeslegszebb farkad - mondta a kecskemama.

Ezt a sok dicséretet már az ördög se tudta szó nélkül hallgatni.

- Köszönöm - akarta mondani, de mert az ördög nem tudott a kecskék nyelvén, csak egy csúnya üvöltés hallatszott mondanivalójából.

Abban a pillanatban minden kecske rájött, hogy az ördög férkőzött közéjük, mert ismét kecskegida hústra fáj a foga. Nosza több sem kellett a kosnak. Azonnal odaszaladt és jól felöklelte az ördögöt.

Az meg hirtelen felugrott és leesett róla a kecskebőr. Akkor aztán az összes kos őt kezdte üldözni.

Talán még ma is fut, ha azóta meg nem halt.

A bátor szarvas

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy rénszarvas, aki rengeteget unatkozott. Hiába szalagált, legelészett, játszadozott az erdő többi állataival, sohasem volt neki elég.

Mindig valami többre vágyott. Valami sokkal magasabb célt keresett. Így volt ez egészen addig, amíg egy napon meg nem látott egy embert, aki éppen vaddisznóra vadászott. Sokáig nézegette a vadászt, és olyannyira megkedvelte, hogy odament hozzá.

- Lehetnék-e a barátod? - kérdezte tőle csendesen.

- Lehetsz, persze. Ha beállsz hozzám szolgálatra, akkor a gazdád leszek - válaszolta a vadász.

- És mikor állhatok be hozzád szolgálatra?

- Ma nem érek rá, mert még sokáig kell az erdőt járnom, de majd holnap is eljövök ide, és akkor a szolgálatomba állhatsz.

A rénszarvas még gondolkodott egy kis ideig, azután úgy döntött, hogy másnap szolgálatba fog állni. Azonnal be is szaladt az erdőbe és mindenkinek elújságolta a nagy hírt.

- Az embernek fogok szolgálni - mondta a farkasnak, pedig nagyon jól tudta, hogy a farkas nem szereti a vadászó embereket.

- Rosszul teszed.

- Beállok az emberhez szolgálni - mondta a medvének, pedig a medve sem igazán szereti a vadászó embereket.

- Nem jó nekik szolgálni - mondta a medve dörögve. - Nálunk nem szokás az ilyesmi.

A szarvas mindenkinek elmondta a hírt, de senki sem örült a nagy változásnak. Még hogy egy vadállat elhagyja az erdőt csak azért, hogy egy faluba költözzön? Ráadásul éppen egy vadászó emberhez? Ezt nem tudták megérteni az állatok és ezért nagyon megharagudtak a rénszarvasra.

Ettől a naptól kezdve nem szerették már az erdő állatai, de ez őt nem érdekelte. Reggel elment a megbeszél helyre, ahol a vadász már várta őt, és azonnal a szolgálatába állt. Nyáron a szekeret húzta, télen pedig a nagy szánokat. Jól érezte magát a faluban.

Eközben a többi állat, akik sokkal jobban szerették a szabadságot, mintsem hogy feladják elveiket, ezért a cselekedetéért nagyon lenézték a rénszarvast. Ő viszont örült, hogy az ember barátja lehetett, mert így mindig kapott elegendő ennivalót még télen is, amikor másoknak sokat kellett kutatniuk a hó alatt, hogy elemózsiát találjanak, ezenkívül a vadász is nagyon megszerette őt. Még azt is megengedte a neki, hogy télen húzhassa a kisgyermek szánkóit.

Történt egyszer, hogy néhány ember elment az erdőbe vadászni. Egyikük éppen egy vaddisznót vett célba, amikor a véletlenül arra sétáló rénszarvas ezt észrevette és azonnal odaszaladt, majd jól hasbarúgta a vadászt.

Az emberek persze nagyon megharagudtak rá, de ezentúl is megengedték neki, hogy az ember szolgálatában maradjon.

A rénszarvas nagyot csalódott az embereken, amiért az erdő állataira lövöldöznek, de ő is kitarthatott mellette, annak ellenére, hogy az erdő állatai többé nem nézték le, hanem szívesen barátkoztak vele.

A bagoly és a denevér

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy sötét, kerek erdő. Az állatok vidáman és békésen éldegéltek egészen addig, míg az erdőbe nem költözött két patkány, akik állandóan zaklatták a többieket.

Már szinte elviselhetetlenné vált az élet és a nyulak el akartak költözni, amikor a bagoly éppen meglátogatta a denevért.

- Csinálnunk kellene valamit, pajtás. Nem lesz ez így jó. Ha ez a két patkány nem hagyja abba a rosszalkodást, akkor hamarosan mindenkinek el kell majd költöznie az erdőből - kezdte szomorúan mondanivalóját a bagoly.

- Igazad van, barátom. Nincs ez így rendjén - mondta a denevér fejcsóválva. - Tennünk kell valamit. Mégpedig nagyon gyorsan.

- A nyúlcsalád már éppen költözni készül.

- Az nagy kár lenne. Meg kell leckéztetnünk a két kis rosszalkodót.

- Kössünk velük egy fogadást!

- Jó ötlet, de mi az értelme? - kérdezte a denevér elgondolkodva.

- A pocoknak van egy kis kétkerekű kocsija. Kölcsönkérjük tőle, és abban húzatjuk magunkat a patkányokkal. Nem a fogadás a lényeg, hanem az, hogy bolondot csináljunk belőlük. Ha az erdő lakói meglátják, hogy milyen nevetségesek, akkor többé már nem fogják őket komolyan venni. Ez a dolog lényege.

- Rendben van, pajtás. Úgy legyen!

Azonnal el is indultak. Elrepültek a két csintalankodó patkány odújáig, s illedelmesen bekopogtak az ajtón.

- Azt hallottuk valakitől, hogy ti vagyok az erdő leggyorsabb állatai - mondta a denevér. - Azonban bagoly barátom azt állítja, hogy ez nem igaz. Mi a véleményetek?

- A barátod egy kissé hitetlen - válaszolta az egyik patkány hunyorogva. - Tényleg mi vagyunk az erdő leggyorsabb állatai. Ha nem hiszi el a barátod, akkor kössünk egy fogadást.

- Igazad van. Fogadjunk, hogy ki tudja gyorsabban áthúzni egy kocsival a másikat az erdőn. Ti lennétek az egyik páros, mi pedig a másik.

- Rendben van - válaszolták a patkányok vigyorogva. Mi legyen a tét?

- Egy zsák búza - mondta a denevér.

Gyorsan kezet ráztak és elváltak egymástól.

A bagoly és a denevér másnap összehívta az erdő összes lakóját és felkészültek a nagy versenyre.

Amikor megérkezett minden résztvevő, elkezdődött a verseny. A két kihívó felült egy kis kocsira és a patkányok lélekszakadva húzni kezdték őket. Elfutottak az erdő végéig, azután pedig vissza. Mire visszaértek, már az erdő összes többi lakója rajtuk nevetett.

- Még sohasem láttam ilyen buta patkányokat! - kiáltotta az oroszlán, és a hasát fogta a nevetéstől.

- Mindjárt megpukkanok - mondata az őzike és majdnem rosszul is lett a sok nevetéstől.
- Két patkány húzza a kocsit! - kiáltotta a kis medvebocs, amikor meglátta a kocsit.
- Ti győztetek - mondta a bagoly a patkányoknak. - Megkapjátok a jutalmatokat.
- De hát ti még nem is húztatok minket! - értetlenkedett az egyik patkány. - Honnan tudjátok, hogy mi voltunk a jobbak?
- Nem is kell vinnünk benneteket - hahotázott a denevér. - Így is bohócot csináltatok magatokból.

A két kis rosszalkodó csak akkor értette meg, hogy lóvá tették őket, amikor észrevették, hogy mindenki rajtuk nevet. Bánatukban el is költöztek az erdőből, és soha többé nem is mentek vissza oda.

Még a zsák búza sem kellett nekik, amit megnyertek.

A farkas és a jó barátok

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer három kistróka. Annyira szerettek játszani, hogy szinte semmi mást sem csináltak egész nap csak játszottak, ugrándoztak, hancúroztak.

Reggelenként körbejárták az erdőt, hátha találnak maguknak új játszótársakat, akikkel együtt szórakozhatnak végig a napot. Azonban sohasem volt szerencsájük, mert mindenki, akit megkérdeztek, hogy játszana-e velük, azt válaszolta, hogy nagyon el van foglalva valami más, nagyon, de nagyon fontos dologgal.

Így, hogy nem akadt játszótársuk, kimerészkedtek az erdőből, hogy valahol másutt keressenek maguknak barátokat. Sokáig mentek egy kis ösvényen, de senkivel sem találkoztak, míg el nem érkeztek az egyik ház melletti legelőhöz.

Ott megpillantottak egy legelésző kistehenet.

- Vajon eljönne-e velünk játszani? - tanakodtak egymás közt. - Nem túl magas ahhoz, hogy velünk futkározzon? - De mivel nem tudták eldönteni, ezért odamentek a bocihoz.

- Leszel a barátunk? - kérdezték tőle.

- Nagyon szívesen.

- Az jó lesz, de ha a barátunk leszel, akkor sohasem mondhatod majd nekünk, hogy nagyon elfoglalt vagy és nem érsz rá velünk játszani!

- Sohasem fogom azt mondani, hogy nem érek rá, mert az nem is lenne igaz. Én ugyanis mindig ráérek, legfeljebb akkor nem, ha éppen éhes vagyok, és legelészniem kell egy kis fűvet. Most éppen rá is érek.

Azonnal játszani kezdtek az újonnan egymásra talált jó barátok. Körbeszaladták a legelőt, birkóztak egy keveset, azután elbúcsúztak egymástól.

- Holnap is fogunk együtt játszani? - kérdezték a rókák.

- Igen. Ha eljöttök, akkor én is itt leszek, és akkor megint játszhatunk.

Ezentúl minden nap találkoztak, és együtt töltötték a délelőttöt.

Egyszer arra tévedt a farkas és meglátta, hogy a kistrókák a tehénnel játszanak. Először kissé meglepődött, később pedig nagyon mérges lett, mert szerinte a vadállatoknak nem szabadna barátkoznia a megszelídített háziállatokkal. Addig-addig mérgelődött magában, hogy szinte már majdnem meg is pukkant a méregtől. Olyan vörös lett a feje, mint egy ráknak.

Akkor, azon a napon megfogadta, hogy bosszút áll a jó barátokon.

Sokáig törte a fejét, hogyan tolhatja ki velük, mire eszébe jutott egy terv. Azonnal el is ment és szerzett egy kötelet.

Másnap reggel, amikor látta, hogy a kistrókák találkoznak a tehénnel, elszaladt a legelő végére, és két fa közé kifeszítette a kötelet, hogy amikor a rókák arra szaladnak, beleakadjanak, és hasra essenek. Még az sem érdekelte, hogy nagyon megüthetik magukat.

Azonban a farkas olyan ügyetlenül csomózta a kötelet, hogy saját maga gabalyodott bele. Mire a jó barátok odaértek, a farkas teljesen összekötözte magát.

Olyan nevetséges volt, hogy a kistrókák és a tehén azonnal kacagni kezdett, amikor meglátták. Aznap már nem is tudtak játszani a sok nevetéstől.

Mint ez az eset is megmutatta, aki másnak vermet ás, maga esik bele.

A furfangos nyest

Hideg tél volt. Az erdőben semmi sem mozdult, s talán csak egy kicsinyke nyest volt az egyetlen, aki a magas hóban járt.

Ő sem önszántából választotta ezt a csúnya időt a vándorláshoz, hanem az ordas farkasok elől kellett menekülnie, mert miután egyedül maradt, állandóan zaklatták, sohasem hagyták békén. Ezért döntött úgy, hogy inkább elvándorol egy másik erdőbe, mintsem tovább kelljen túrnie a zaklatásokat.

Elindult hát, hogy véghezvigye elhatározását. Sokáig gyalogolt a nyakig érő hóban, amikor egyszer csak elhagyta az ereje. Összeesett és nem mozdult meg. Már majdnem megfagyott, amikor rátalált egy jószívű vadász. Addigra teljesen átfázott a nyest, amikor a vadász felvette és a kabátja zsebébe tette. Azonnal hazavitte, megmelengette, cumisüvegből etette és itatta egészen addig, amíg a nyest felnőtt.

Addigra már annyira megszerették egymást, hogy minden idejüket együtt töltötték, minden-hova együtt mentek. Együtt jártak vadászni, sétálni, de még együtt is ettek.

Minden a legnagyobb rendben volt, egészen addig, míg az egyik napon, amikor az erdőt járták, a farkasok felismerték a nyestet. Azonnal tanakodni kezdtek egymás közt, hogyan állhatnának bosszút, amiért nem költözött el az erdőből, de azért is haragudtak rá, amiért barátságot kötött a vadással.

Megesküdtek, hogy megleckéztetik a vadászt is, amiért pártfogásba vette ellenségüket. Hosszas vitatkozás után azt találták ki, hogy másnap rájuk támadnak, és jól helybenhagyják őket.

A nagy acsarkodás, ármánykodás közben nem vették észre, hogy a kis nyest már messziről megérezte a szagukat. Nagyon kíváncsi lett, hogy miről suttognak a farkasok, ezért leugrott a vadász válláról és óvatosan, nehogy észrevegyék, beszaladt egy bokor alá. Éppen oda, ahonnan mindent jól hallhatott.

Így hallotta meg, hogy milyen csúnya dologra készülnek. Nagyon megijedt, de még csak meg se moccanhatott, nehogy észrevegyék, hogy kihallgatta őket. Gyorsan gondolkodni kezdett, hogy mit tehetne a tervük ellen, de nem sikerült kitalálnia.

Csak akkor jött ki a bokor alól, amikor a farkasok már elmentek onnan. Gyorsan megkereste a vadászt, de semmit sem szólt neki. Nem szólt, mert nem akarta, hogy megijedjen.

Amikor leszállt az este és a vadász legmélyebb álmát aludta, a kis nyest elment a farkasok barlangjához, és altatót tett a reggelijükbe, azután hazament.

Amikor felébredtek a farkasok, megreggeliztek és elindultak, hogy végrehajtsák a tervüket. Mivel a vadász aznap is az erdőt járta a nyesttel, hamar megtalálták őket, de amikor éppen rájuk rontottak volna, álmoság lett úrrá rajtuk. Olyannyira legyengültek, hogy már mozdulni sem bírtak.

Ekkor a vadász és a kis nyest egy fához kötözte őket, és ott vannak talán még a mai napig is, hacsak azóta valaki ki nem szabadította őket.

A három hód testvér

Valahol nagyon messze, a hegyek mentén, egy széles patak partján, a fák lombjai alatt, egy gallyakból épített kicsiny házikóban lakott a három hód testvér. Nagyon szerették egymást, mindent közösen csináltak. Minden reggel közösen úszták át a patakot, hogy felfrissüljenek az édes álom könnyed kábulatából, hogy azután egy kis közös rágcslással mülássák el a napsütötte délelőttiüket.

Azonban az egyik komor, borús reggelen, amikor éppen visszafordultak volna a túlsó partról, egyikük kigondolta, hogy jó lenne megkóstolni azokat a földre hulott, piros belű körtéket, melyek ott lapultak az egyik part melletti kertben, a magas, zöldellő fák alatt.

- Ne ússzunk vissza a házikónkhoz, hanem dézsmáljuk meg a földre esett körtét! - javasolta és huncut gombszemeivel végigpásztázta a kertet. - Senki sincs a kertben. Most még csak büntetést sem kapnánk érte.

- Ami már lehullott a földre, azt nekünk is meg szabad ennünk. Biztosan nem lenne belőle semmi baj - igazolta a másik testvér és a másikra kacsintott. - Ugye, hogy igazam van?

- Igazad van - mondta a harmadik testvér. - De ne most menjünk! Tegnap megegyeztünk, hogy építünk egy gátat a házikónk elé, mielőtt még megkezdődnének az őszi esőzések. Nem lenne jó, ha a megáradt patak vize befolyna az otthonunkba.

- Majd holnap megépítjük - mondta halogatva a munkát az, aki kitalálta a körteevés dolgát. - Én megyek.

S hogy szavainak nyomatékot adjon, azonnal ki is lábalt a patakából.

- Én is megyek, várj meg! - kiáltotta a második testvér és már szaladt is utána.

A harmadik testvér - bármennyire szerette is őket - most fontosabbnak tartotta a munkát, minthogy velük menjen, pedig ő is nagyon kíváncsi volt azokra a különleges körtékre. Visszaúszott a házikóhoz és elkezdte gyűjteni a gallyakat és az öreg fenyőkről lehullott, száraz fadarabokat.

A gátépítés nagyon nehéz munka. Rengeteg fa kérgét kell elrágni, nagyon sok fadarabot kell elvonszolni a patakhoz, hogy megépüljön a biztonságos gát, ami megvédi majd a kicsiny házikót az őszi esőzések idején.

- Bárcsak itt lennének a testvéreim, hogy ne egyedül kelljen építenem! - sóhajtotta a hód. - Egyedül nagyon sokáig tartana a munka.

Eközben a két kószáló bebújt a kerítés alatt.

- Nem kellett volna inkább otthon maradnunk, hogy segíthessünk a testvérünknek? - vette fel a kérdést a legkisebbik hód. - Biztosan könnyebben haladnánk.

- Mindjárt hazamegyünk, de előbb megpakoljuk a zsebeinket - mondta testvére és óvatosan elindult az egyik fa felé. - Nézd meg, mennyi körte! Kár lenne egyet is itt hagyni.

A másik hód még gondolkodott egy kis ideig, de azután ő is a fához settenkedett.

Gyorsan telepakolták a zsebeiket. Olyan szerencsájük volt, hogy senki sem vette észre turpisságukat.

Amikor már többet nem tudtak magukkal vinni, hazaúsztak. Már messziről látták, hogy testvérüknek mennyit kell szenvednie. Otthon lepakolták a zsákmányt, és azonnal a gáthoz igyekeztek.

- De jó, hogy itt vagytok, drága testvérekéim! Egyedül már nem bírom a munkát. Segíteni jöttetek?

- Igen - kiáltotta egyszerre a két testvér és megragadtak egy-egy faágat. - Együtt biztosan könnyebben fog haladni a munka.

- Ha elkészül a gát, vár minket otthon a finom körtevacsora - mondta boldogan nevetve a legkisebbik hódtestvér.

A jószívű, de buta medve

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagyon jószívű, de egy kissé butácska medve. Mindig, mindenkin segített, aki bajba került. Soha, senkinek sem mondta azt, hogy nem tud segíteni. Ha meglátott valakit, aki bajbajutott, azonnal megpróbált tenni valamit az érdekében.

Egyik nap éppen hazafelé sétált a zsákmányolt ennivalóval, amikor összetalálkozott a ravasz farkassal, aki már napok óta korgó gyomorral kóborolt az erdőben, hogy ennivalót szerezzen magának.

A farkas először nem mert előjönni, de amikor eszébe jutott az üres gyomra, azonnal a medve előtt termett.

- Hová mész medve? - kérdezte, miután észrevette, hogy a medve egy nagy kosár húst és gyümölcsöt visz magával.

- Megyek a barlangomba, hogy megegyem az elemózsiát, amit szereztem.

- Én a helyedben nem ennék meg mindent. Gondolnod kellene arra is, hogy mi lesz majd akkor, amikor megöregszel, és már nem lesz erőd vadászni, és gyümölcsöt szedni.

- Még nem gondolkodtam ezen - válaszolta őszintén a medve és megvakargatta buksi fejét. - De biztosan igazad van. Ha megöregszem, akkor nem tudok majd vadászni, és gyümölcsöt szedni.

- Na ugye, hogy igazam van. Be kell biztosítanod a jövődet.

- Szerinted, mit kellene csinálnom?

- Mindig, amikor sikerül ennivalót szerezned, ásd el a felét, hogy majd akkor is legyen mit enned, ha már nyugdíjas leszel.

- Rendben van, de hová ássam el? - töprengett a medve. - Mi lesz, ha valaki megtalálja és ellopja tőlem? Akkor ismét el kell mennem gyűjtögetni, és még öregkoromra is éhen fogok maradni.

- Ugyan már, buta mackó! Ásd csak el nyugodtan ide, ez alá a nagy fa alá. Itt senki sem fogja keresni. Csak mi ketten fogjuk tudni, hogy itt van, és én senkinek sem fogom elmondani. Bennem pedig megbízhatasz, hiszen én adtam neked ezt a jó ötletet. Miért is vinném el a te ennivalódat, hiszen én is éppen úgy csinálom, mint te. Én is mindig elásom a felesleget. Nem kell félned, mackó! Itt biztonságban lesz a tartalékod.

- Köszönöm a jó tanácsot - mondta a medve vidáman és elosztotta ennivalóját a farkassal.

- Megérdemled, hogy elosszuk az ennivalómat, hiszen annyit aggódsz az öregkorom miatt - mondta jószágon. - Most is olyan jó tanácsot adtál. Ha majd öreg leszel és te sem tudsz vadászni, akkor nyugodtan kopogj be a barlangom ajtaján, és én szívesen megvendégellek néha.

- Köszönöm szépen - köszönte meg a farkas.

Amikor végeztek az evéssel, elváltak egymástól. Mindketten hazamentek.

Attól a naptól kezdve a medve mindig elásta a nagy fa alá az ennivalójának felét, és sohasem tudta meg, hogy a farkas minden este kiment a nagy fa alá, és ellopta az elásott ennivalót.

A jószívű, de butuska mackó békésen élte tovább megszokott életét, a naplopó farkas pedig minden este teletömte a gyomrát.

Mókuskaland

A két kis csencselő, csalafinta, csacska mókus, kik fától-fáig bejárták az erdőt, hogy mogyorót szerezzenek maguknak, egy napon arra ébredtek, hogy már minden mogyorót összeszedtek, amit az erdőben meg lehet találni.

- Menjünk el az emberek házaihoz, hátha találunk ott egy kis eleséget - javasolta egyikük.

- Igazad van - helyeselt a másik és egy hatalmas tenyéryi mogyorót lapátolt a szájába.

Leugrottak a fáról és óvatos léptekkel elindultak az egyik közeli tanya felé.

- Van itt valaki? - kérdezte az egyik, amikor a kapuhoz értek.

- Csendben légy, ha nem akarsz bajt! - szólt rá a másik, mielőtt még valaki meghallhatta volna.

- Nincs itt senki - hallatszott a csirkeól felől.

- Ki beszélt? - kérdezték egymástól aggódva a mókusok.

- Nem tudom - mondta az egyik és mogyorót gyömöszölt a barátja szájába. - Csak az ideges-ség miatt.

Saját szájába is belapátolt vagy egy félmaroknyit és mindketten csendben rágták a finom mogyorót.

- Most mit csináljunk?

Egymás szemébe néztek, és annyira tanácstalanok voltak, hogy legszívesebben mindkettő visszafordult volna, hogy a sötét erdőben keressen menedéket, ahol senki sem szokott csak úgy, mindenféle bemutatkozás nélkül hozzájuk szólni.

- Nézzük meg, ki volt az! - adta ki az utasítást az egyik.

Csak néhány pillanattal előzte meg a másikat, hiszen annyira régóta voltak már barátok, hogy szinte egymás gondolatait is ismerték.

- Nézzük meg! - gondolták és mondták ki szinte egyszerre.

Óvatosan - nehogy valaki megláthassa és meghallhassa őket - beosontak az udvarra. Egyenesen a baromfilak felé settenkedtek.

A tyúkok ekkor éppen a kicsibékkal voltak sétálni, ezért nem voltak otthon. Ezért volt a két kismókus számára nagyon meglepő, hogy egy hatalmas, barna tappancs lógott ki a csirkeólból.

- Kié lehet ez a nagy tappancs? - kérdezte az egyik, de a másik nem is válaszolt, hanem azonnal belépett a még meleg fészkek közé.

- Egy medvebocs! - kiáltotta azonnal, amikor végigmérte a vele szemben üldögélő hatalmas teremtményt.

- És nem bánt? - kérdezte barátja, aki biztonsági okokból még nem ment be az ólba.

- Nem - hallszott a bizonytalan válasz.

- Biztos?

- Egészen biztos. Csak üldögél. Lehet, hogy elaludt.

- Nem aludtam el - mondta a medvebocs és egy nagyot horkantott. - Csak egy kissé elszundikáltam.

Ekkor már mind a két mókus benn volt a csirkeóiban.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte az egyik mókus és előhalászott egy maroknyit a vészesen fogyó mogyorótartalékaiból.

A másik mókus heves bólogatásba kezdett, ő is mogyorót majsolt, de nem mondott semmit.

- Elkóboroltam, mert engem már senki sem szeret az erdőben - közölte szomorúan a medvebocs.

- Miért nem? - kérdezték a mókusok egyszerre.

- Mert nagyon sok rosszaságot tettem.

- Rossz fát tettél a tűzre? - kérdezte a félénkebbik mókus.

- Mindig okoskodtam, nem hallgattam az anyukámra, és volt olyan is, hogy hazudtam a papámnak.

- Miért? - kérdezték a mókusok megint egyszerre.

Nagyon meg voltak lepődve, hiszen ők mindig annyira szabadjára voltak engedve, hogy nem volt szükségük ilyen csalafintaságokra ahhoz, hogy fáról-fára ugrálhassanak, és mogyorót gyűjthessenek.

A medvebocs szomorúan lehajtotta buksi fejecskéjét.

- Mert azt hittem, hogy én vagyok a legokosabb.

- Ez nagy hiba - mondta fejcsóválva az egyik mókus.

- Meggondolatlanság - mondta a másik mókus, de ő nem rázta meg a fejét.

- Én is tudom, hogy rosszat tettem - mondta megbánóan a medvebocs - de többet nem akarok rossz lenni. Csak az a baj, hogy amikor nagyon elszégyelltem magam, akkor úgy elbarangoltam, hogy talán már soha többé nem fogok visszatalálni a szüleimhez.

- Dehogyan nem - mondták a mókusok. - Mi segítünk neked hazatalálni, ha megígéred, hogy soha többé nem teszel rossz fát a tűzre, és mindig szót fogadsz a szüleidnek.

- Szívesen megígérem. Igazán segítenétek nekem? - kérdezte a medve és felderült az arca.

Ekkor titokban, hogy egyik mókus se vegye észre, kitörölt néhány könnyecseptet a szemeiből.

- Segítünk - jelentette ki határozottan az egyik mókus.

A másik bólintott egy nagyot.

- Úgy lesz.

A medvebocs feltápáskodott, a két kis mókus kézenfogta őt és elindultak a biztonságos, sötét erdő felé.

A két jó barát

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kutya és egy macska, de ez a kutya és macska nem olyan volt, mint az összes többi, mert ők nagyon jó barátok voltak. Egy kicsiny faluban éltek, az erdő szélén, egy kis patak mellett.

Volt nekik egy jóságos gazdájuk is, aki nagyon szerette őket, és mindenét megosztotta velük. Ez az öregember mindent megtett azért, hogy jóra nevelje a két jó barátot, ezenkívül minden héten elment a vásárba, hogy eladja a gombát, amit az erdőben szokott szedni, és mindig magával vitte a két jó pajtást is.

Együtt szedték a gombát, epret, szamócát, és együtt is ették meg mindazt, amit nem vittek ki a piacra. Igaz, a munka közben rengeteget játszottak, hancúroztak. Már előre örültek, hogy ismét elmehetnek a vásárba kedves gazdájukkal.

Így volt ez minden héten.

Egyszer, amikor éppen a vásárban voltak, az öregembernek sok mindent kellett vásárolni, s már csak annyi pénze maradt, hogy csak egy kalácsot tudott venni.

- Eddig mindkettőtöknek tudtam vásárfiát adni, de most csak egyetlen kis kalácskára futotta. De nem baj, majd csak elosztjátok valahogyan. Biztosan nem lesz belőle veszekedés, hiszen mindig meg tudtok egyezni az osztzkodásnál - mondta az öregember szomorúan és zsákjába tette a kalácsot.

Alighogy elindultak hazafelé a szekéren, a kutya és a macska ábrándozni kezdett. Mind a ketten a kalácsra gondoltak. Azt képzelték, hogy valahogyan megszerzik maguknak a kalácsot, anélkül, hogy el kellene osztani. A dologban az volt a legérdekesebb, hogy még csak nem is kellett egymáshoz szólniuk, mégis mindketten tudták, hogy mire gondolhat a másik.

Emiatt történt, hogy még csak az út felénél sem jártak, amikor minden látszólagos ok nélkül nagyon összevesztek.

- Nekem jár a kalács - mondta mérgesen a kutya. - Én őrzöm a házat, amikor nincs otthon a gazdi.

- De én fogom meg az egereket, hogy ne dézsmálják meg a kamrában a búzát - válaszolta a macska.

- De én vagyok a nagyobb. Nekem többet kell ennem - erősködött tovább a kutya.

- Akkor is én fogom megenni a kalácsot - válaszolta a macska és egy nagyot fűjt a kutya felé.

- Verekedni akarsz? - kérdezte a kutya.

- Kezdhetjük - mondta a macska.

- Csend legyen ott hátul, a teremburáját! - kiáltott hátra a gazdájuk, aki észrevette, hogy milyen beszélgetés folyik a szekér hátuljában.

Egy kis időre a kutya és a macska is elhallgatott. Egyikük sem szerette volna, ha a gazdájuk megtudná, hogy a kalácson veszekednek, mert akkor biztosan leszidta volna őket, és nekik szégyellniük kellett volna magukat.

A kutya volt az, aki nem bírta tovább.

- Enyém a kalács - mondta halkán, de erélyesen.

- Soha - válaszolta a macska.

Ebben a pillanatban a szekér egy nagyot dőccent az úton és a kalács kiesett a zsákból. Azonban a kutya és a macska úgy veszekedtek, hogy egyikük sem vette észre.

Amikor hazaérkeztek, még mindig veszekedtek.

- Na, gyertek ide, hogy elosszam köztetek a kalácsot! - mondta a gazdájuk otthon.

Azonban a kalács ott maradt az út szélén, és sem a kutya, sem a macska nem kapott belőle.

Így járt a két veszekedős barát.

Ezért ne feledjétek gyerekek ti sem: pillanatnyi előnyökért soha ne adjátok fel a barátságot!

A két pajkos macska

Nem messze öreg nagyanyám kicsiny házikójától, az országút mentén, kerek erdő mélyén élt két kicsinyke, nagyon pajkos macska. Egész nap egyebet sem tettek, csak hancúroztak, ugrabugráltak, de a legtöbbször inkább csak rosszkodtak. Ott ártottak, ahol csak tudtak. Mindenkiel kikezdtek, aki az útjukba akadt. Hol a tyúkok alól lopták el a tojást, hol meg a varjút verték át, de volt olyan is, amikor csak a hecc kedvéért odaragasztották a nyúl lábait egy faághoz. Nagyon sokat rosszkodott ez a két kismacska.

Nem is szerette már őket senki. Sem azok, akik a kerek erdő mélyén laktak, de azok sem, akik benn éltek a faluban. Mindenkinek terhére volt a két kis csalafinta csacska macska.

Állandóan törték a fejüket, de egy idő után már nem tudtak új rosszaságot kitalálni.

- Mit csináljunk? - kérdezte az egyik. - Nagyon unatkozom. Ki kellene találnunk valami nagyon nagy huncutságot.

- Én is unatkozom - mondta a másik vakarózva. - Talán kiáshatnánk a vaddisznó rejtekhelyéről a télire eltett makkot. Akkor nem lenne mit ennie, és hamarosan felkopna az álla.

- Az nem jó. Pedig megérdemelné. Nagyok az agyari és a minap is majdnem eltaposott - érvelt a barátja.

- Nincs humorérzéke - nyugtázta a másik.

- Tudom már! - kiáltotta az egyik macska és úgy hátba vágta a barátját, hogy az majdnem leesett a faágról, ahol éppen üldögéltek. - Menjünk be a faluba, és az egyik éléskamrából csenjünk el az egyik tejfelesköcsögöt. Azután megesszük.

- A köcsögöt pedig jól összetörjük, hogy többé ne lehessen használni semmire - kontrázott rá a másik és azonnal el is indultak a faluba.

Nem akartak sokat gyalogolni, ezért a falu szélén az első útjukba akadó háznál már meg is álltak. Sokáig csak szimatolgattak, ólálkodtak a környéken. Nem mertek bemenni, mert nem tudták, hogy van-e otthon valaki.

Amikor már régóta nem mozdult semmi a ház körül, rájöttek, hogy senki sincs otthon.

Gyorsan be is ugrottak a kapun.

Hamarosan sikerült megtalálniuk az éléskamra ablakát. Nagy szerencsájukra azt sem vette észre senki, amikor bemásztak a kicsiny ablakon az éléskamrába.

Találtak ott mindenféle finomságot. Sült húst, szalonnát, kolbászt, tejfölt, de még disznósajtot is.

A két pajkos macska szép nyugodtan belakmározott a finom falatokból. Az egyik palackban találtak egy kis pálinkát is, amit jóízűen el is fogyasztottak a finom ebédre.

Azonban a sok evéstől és az erős pálinkától úgy elálmosodtak, hogy nem maradt erejük hazamenni, hanem egyszerűen csak lefeküdtek egy subára és már horkoltak is.

De nem sokáig. Mert amikor vége lett a piacnak, és a gazdasszony hazaérkezett, meghallotta azt az éktelen horkolást. Azonnal a kezébe vett egy jó erős seprút és benyitott a kamrába.

- A teremburáját a két szemtelen éhenkórásznak! Majd adok én nektek pálinkázni! - kiáltotta harciasan a gazdasszony és rögtön csapkodni is kezdte a két pajkos macskát.

Járt a keze, mint a szélmalom kereke. Úgy elnászpárgolta a két szemtelen kiscicát, hogy ünnepi ebéd ide, ünnepi pálinka oda, a két cica nyakukba szedett lábakkal futott ki a faluból.

Soha többé nem is mentek be más éléskamrájába. Hamarosan meg is javultak. Soha többé nem tettek rosszat senkinek. Később már barátaik is akadtak.

Némelyik a kerek erdő mélyéről, mások pedig a falu közepéről.

A két rokon

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két távoli rokon. Az egyik egy vaddisznó volt, aki az erdőbe élt, a másik pedig egy házidisznó, aki egy tanyán lakott az erdő mellett. Azelőtt sohasem találkoztak, sőt nem is tudtak egymás létezéséről sem.

Egyszer, amikor a házidisznó az erdőben járt, hogy egy kis szarvasgombát lakmározzon, meglátta az egyik fa mögött a vaddisznót. Sokáig nézegették egymást, de egyik sem merte megszólítani a másikat.

Egy kis idő múlva a vaddisznó törte meg a néma csendet.

- Ki vagy te? - kérdezte és abbahagyta az evést.

- Én a házidisznó vagyok. És te ki vagy?

- A vaddisznó vagyok. Itt lakom az erdő mélyén, egy nagy odúban.

- Én az emberekkel lakom egy nagy tanya udvarán, egy szépen kifestett ólban - mondta a házidisznó és egy kissé közelebb ment. - Esetleg összebarátkozhatnánk.

A vaddisznó gondolkodott egy keveset, azután egy nagyot bólított.

- Jól van. Legyünk barátok! Úgy is annyira hasonlítunk egymásra. Talán rokonok is vagyunk.

Nagyon gyorsan összebarátkoztak. Látták egymáson a hasonlóságot és úgy gondolták, hogy össze kell tartaniuk.

Ezentúl minden nap találkoztak. A vaddisznó minden reggel elment ahhoz a tanyához, hogy a házidisznóval találkozzon.

Már régóta összejártak komázni az erdő szélére, amikor a vaddisznónak új ötlete támadt.

- Koma, gyere el hozzám egyszer az erdőbe. Van ott nekem egy nagyon jó kis odúm, meg néhány sekély, sáros pocsolyám. Biztosan jól éreznéd magad. Mégsem való az, hogy két rokon közül mindig csak az egyik járjon a másikhoz! Néha te is eljöhetnél hozzám.

- Rendben van, komám. Reggel meglátogatlak és kipróbálom a pocsolyáidat is. Biztosan nagyon jó lesz!

Úgy is történt. Másnap reggel a házidisznó felkereste a vaddisznó odúját az erdő mélyén. Jól elbeszélgették az időt, azután megebédeltek.

- Jól jönne egy kis meleg-sáros pocsolyafürdő - mondta a házidisznó. - Azt mondtad, nagyon jó pocsolyáid vannak.

- Vannak is! Nézd csak meg őket! Ez mind az enyém!

Valóban sok szép pocsolyája volt a vaddisznónak. A házidisznó hirtelen el sem tudta dönteni, hogy melyikbe feküdjön bele. Talán egy percig is eltartott, mire sikerült választania.

A legnagyobb tetszett meg neki.

- Ezt választom.

- Azt ugyan nem választhatod, komám. Azt az egyet csak én használhatom.

- Milyen vendéglátás az ilyen? Hol marad az udvariasság?

- Udvariasság ide, rokonság oda, azt a pocsolyát oda nem adom! - kiáltotta dühösen a vad-disznó. - Válassz egy másikat!

- Nem választok én semmit. Nem vagy többé a rokonom! - mondta mérgesen a házidisznó és hazament.

Azóta nincsenek jóban a házidisznók és a vaddisznók. Az egyik az erdőben él, a másik az emberekkel.

Megfogadták, hogy soha többé nem is látogatják meg egymást.

A lusta varjú

Már vége volt a télnek és a tavasz kezdte bontogatni szirmait, amikor a varjúnak még mindig nem volt fészke. Nem volt, de nem is akart építeni magának, mert még ehhez is lusta volt. Igaz, hogy nem akadt semmi dolga, mégis úgy gondolta, másképpen is szerezhet magának, minthogy építsen egyet.

Azt tervezte, hogy keres egy nagyon szép és erős fészket, amit majd elfoglal magának. Nem törődött azzal, hogy másoknak milyen fájdalmat okoz rablásával. Ebből a megfontolásból körözött oly sokáig az erdő felett, amikor végre sikerült megpillantania a számára éppen megfelelő lakóhelyet. Azonnal arrafelé vette az irányt és már majdnem le is szállt, amikor észrevette, hogy már laknak benne.

Két kis zebra-pinty kukszolt a fészek aljában, melyet hosszú, fáradtságos munkával építettek meg maguknak. Sokáig gyűjtögettek a megfelelő szalmaszálakat, hajszálakat és a sok agyagot, hogy olyan takaros és kényelmes legyen, amilyen éppen addigra lett, mikorra beköltöztek.

A varjú gyorsan megváltoztatta repülési irányát, nehogy tervéből bármit is észrevegyenek a pintyek, és leszállt egy mellettük levő ágra.

- Sziasztok, zebra-pintyek! Hát ti meg mit csináltok itt? Nem hallottátok, hogy az erdő túlsó végén, a korhadt fa alatt mindenkinek búzamatot osztogatnak? Minden madár oda repült, hogy le ne maradjanak az osztogatásról!

- Szia, varjú! Köszönjük, hogy gondoltál ránk és elrepültél ide olyan messziről, csak azért, hogy fegyelmeztess bennünket. Talán még nekünk is jutna a búzából? - kérdezték a pintyek. - Jól jönne télire. Akkor úgysem lehet hozzájutni.

- Ha most azonnal indultok, akkor biztosan ti is sorra kerültök. Siessetek!

A két kis pinty azonnal útra is kelt, a varjú pedig elfoglalta a fészket.

Ők pedig elrepültek egészen az erdő túlsó végéig, a nagy korhadt fához, de nem találtak ott senki mást, csak az öreg kuvikot.

- Kit kerestek, zebra-pintyek? - kérdezte érdeklődve az öreg kuvik.

- A varjú azt mondta, hogy itt ingyen búzaosztás van. Repültünk, amilyen gyorsan csak tudtunk, de úgy látszik nem értünk ide időben. Lekéstük a búzaosztást. Pedig nagyon siettünk ám!

- Hogy nem szégyelli magát az a naplopó, semmirekellő lusta varjú! Volt képe ekkorát hazudni két kis ártatlan madárnak? - kiáltott fel dühösen a kuvik. - Siessetek vissza, amilyen gyorsan csak tudtok, mert úgy gondolom, hogy a varjú csak a fészketeket akarta megszerezni. Repüljete gyorsan, mielőtt még túl késő lenne!

- Köszönjük szépen a jó tanácsot, kuvik! - csicseregtek egyszerre a zebra-pintyek, és azonnal szárnya is kaptak.

Szélesebesen repültek vissza a fészekhez, pedig már nagyon fáradtak voltak, de bármennyire siettek is, már elkéstek.

Mire csalódottan visszaérkeztek, a varjú már be is rendezte a fészket.

- Becsaptál minket - mondta sírva a két pinty. - Nem is osztottak semmit.

- Tudom, tudom. Én találtam ki az egészet, hogy megszerezsem a fészketeket. Most menjeteK és építsetek magatoknak egy másikat.

- Gonosz vagy! - csiripelték a pintyek és elrepültek.

Hamarosan egy új fészket építettek maguknak.

Egy sokkal szebbet, sokkal nagyobbat.

A macska és a három tolvaj

Erdő szélén, falu végén, egy hatalmas nagy házban lakott egy módos gazda. Annyira jól ment sora, hogy rengeteg állatot tartott a háza körül. Volt ott ló, disznó, kacsa meg sok liba is. Olyan sok hasznot hoztak neki ezek az állatok, hogy jövedelméből még arra is tellett, hogy legyen neki egy hűséges kutyája és egy selymes bundás macskája is.

Ezek ketten nemigen szerették egymást. A kutya az állandó hízelkedés és dörgölözés miatt utálta a macskát, a macska pedig állandóan irigykedett a kutyára.

Merthogy a gazda mindig megjutalmazta a hűséges házőrzőt. Mindig neki adta tányérjáról a legjobb falatokat, viszont a macskának nem adott semmit.

- Édes gazdám, én miért nem ehetek a tányérodrol? - kérdezte minden nap a macska.

- Neked az a dolgod, hogy megfogd a kamrában az egereket. Ha csak egy kicsit is hajkurász-nád őket, biztosan neked is lenne finom ennivalód. De te egész nap csak a kemencepadkán heverészel - válaszolta neki a gazda.

- Nem ezt érdemlem én - gondolta egyszer mérgesen a macska. - Majd én megmutatom, hogy ki az úr a háznál. Bosszút állok ezért ezen a nyámnyila gazdán meg a bolhás kis kedvencén is. Úgy megkapják, hogy arról koldulnak!

Dült-fült egy kis ideig, azután hirtelen kifutott a házból. Meg sem állt az erdőig, ahol a három tolvaj lakott.

Odaosont hozzájuk és addig hízelgett, amíg oda nem figyeltek rá a tolvajok.

- Akartok-e nagy gazdagságot, állatokat, aranyat és drága selymet? Én tudom a módját, hogy könnyen szerezzetek magatoknak - mondta a macska továbbhízelegve és az egyik tolvaj nyakába ugrott.

- Tűnj innen, te rühes macska! - kiáltotta a tolvaj és ellökte magától a macskát. - Mit tudhatsz te a mi szakmánkról? Honnan tudnál te zsákmányt szerezni nekünk?

- Nem kell úgy felkapni a vizet - mondta a macska. - Igenis tudom, hogy holnap kora reggel elmegy a gazdám vadászni, és estig nem is jön haza.

- Hát kutya, az van-e? - kérdezte a másik tolvaj.

- Van egy öreg korcs, de az mindenhová vele szokott menni. Az sem lesz otthon holnap.

- No, akkor holnap reggel ellátogatunk a gazdádhoz - mondta a harmadik tolvaj. - Most menj haza, nehogy megsejtsenek valamit a tervünkől.

A macska hazament és már előre örült a rablásnak. Azt gondolta, hogy ha a tolvajok elrabolnak mindent, akkor a gazda majd nagyon mérges lesz a kutyára, amiért nem őrizte a házat, és talán akkor majd jobban megbecsüli a macskát.

Másnap reggel, amikor a gazda elment a kutyával, a rablók mindent elvittek a gazdától. Nem hagytak a ház körül semmit. Amikor visszamentek az erdőbe, a macska is velük tartott.

Azt hitte a kis buta, hogy majd a tolvajok értékelni fogják cselekedetét, és bőven megjutalmazzák.

Azonban nem így történt. A tolvajok jót lakmároztak a finom sült húsból, és amikor a macska kérni akart belőle, az egyik tolvaj jól elnászpárgolta egy bottal és elkergette.

A macska szomorúan kullogott haza. Amikor megérkezett, a gazda és a kutya már otthon volt.

- Itt van az én húséges macskám! - kiáltotta nagy örömmel a gazda. - Jó, hogy legalább ti megmaradtatok nekem.

- Édes gazdám, adj enni! - kérte gazdáját a macska, mert nagyon megéhezett a sok sétálástól.

- Látod-e, mi történt velünk? Mindenünket elvitték a tolvajok! Hogyan adhatnék neked enni? - kérdezte a gazda, és sírva simogatta meg a hűtlen macskát.

A medve, aki mézet lopott

Ritka alkalom volt ez az erdő állatainak életében. Az évi szokásos közgyűlésüket tartották, amikor az oroszlán felvetette a javaslatot, hogy attól a naptól kezdve minden állat békében éljen a másik állattal, és soha többé senki semmit ne lopjon el a másiktól.

A törvényjavaslat alapgondolatát az szülte, hogy az állatok nagyon önérzetesek, és nem szerettek volna az emberekre hasonlítani. Így van ez a mai napig is. Nincs egyetlen olyan vadállat sem, mely szívesen cserélne velünk.

Hosszas huzavona után sikerült megegyezniük, hogy elfogadják a törvényt, és aszerint fognak élni, aki pedig nem tartja be, azt keményen meg fogják büntetni.

Így is történt. Ettől kezdve minden állat békében élt a másikkal, és senki nem lopott többé semmit. Nagyon jó volt ez így. Senkinek sem kellett félnie, és senkinek sem kellett többé bezárnia odúja vagy barlangja ajtaját.

Történt azonban az egyik napon, hogy a medvének elfogyott otthon a méze. Hiába kutakodott az éléskamrájában, hiába forgatta fel a bödönöket, egyetlen csepp mézet sem talált. Nem maradt más választása, minthogy elmenjen mézet szerezni.

Elment hát a nyuszihoz, hogy kérjen tőle. A nyuszi éppen a sárgarépakat kapálta a veteményeskertjében, amikor a medve bekopogott a kertkapun.

- Szia nyuszi! Jó munkát kívánok! - köszönt a medve illendően.

- Szia medve! Mi járatban vagy?

- Azt szeretném megkérdezni, hogy véletlenül nincs-e itthon egy kis felesleges mézed. Az enyém elfogyott és nagyon éhes vagyok. Elhoztam a nagy bödönömet is, hogy sokat tudjak tőled hazavinni - mondta a medve a feje fölé emelte a mézesbödönt, hogy a nyuszi is jól láthassa.

Azonban a nyuszi nem láthatta a mézesbödönt, mert a sárgarépa-kapálással volt elfoglalva.

- De hát nekem nincs is itthon mézem! Én nem is szeretem a mézet. Miért lenne hát nekem?

- Hogy tudj adni, amikor az enyém elfogy - válaszolta a medve és szomorúan nézett bele az üres mézesbödönkéjébe. - A nyuszit csak a sárgarépa érdekli, semmi más - durcáskodott magában, de nem merete hangosan mondani, nehogy a nyuszi meghallja.

Nagyon bánatosan sétált tovább az erdőben, amikor eszébe jutottak a méhecskék. Jól tudta, hogy hol laknak, és tudta azt is, hogy ők mindig tartanak otthon egy kis mézet. Azonban azt is tudta, hogy rosszat csinál, mégis azonnal elment ahhoz a fához és hóna alatt a nagy bödönrel felmászott a fára.

Azt azonban nem vette észre, hogy a méhek is otthon voltak, akik nagyon megijedtek, amikor meglátták őt feléjük közeledni.

- Mit akarsz medve? - kérdezték a méhecskék.

- Mézet akarok lopni.

Ekkor bele is nyúlt az odúba.

- Nem szabad ellopni senkitől semmit! - kiáltották a méhek és fullánkjukat előrszegezve rátámadtak.

Össze-vissza szurkálták a kis torkost. Úgy fájt neki, hogy azonnal leugrott a fáról és hazaszaladt a barlangjába.

Soha többé nem is ment el mézet lopni, a méhek pedig ezentúl jobban vigyáztak az odúra, mert tudták, hogy mindig lesznek torkos medvék, akik a szabályok és törvények ellenére is megpróbálnak lopni a másiktól.

A pók és a szemtelen légy

Hol volt, hol nem volt, a hatalmas kék tengeren is túl, egy mezőn éldégt egy nagyon szemtelen légy. Annaira szemtelen volt, hogy mindenki utálta. Állandóan borsot tört a mező lakóinak az orra alá.

Csak egyetlen barátja volt neki. Egy pók. Mindig, amikor a légy valami nagy galibát csinált, a pók elbújtatta, nehogy elverjék rajta a port a huncutságai miatt.

Egy nap, amikor a pók ismét elbújtatta barátját, a szemtelen légy egy ötlettel állt elő.

- Hintázzunk! - javasolta a póknak.

- Jól van, hintázzunk. De hol? - kérdezte a pók kedvesen.

- Az egyik köre teszünk egy szalmaszálat. Az lesz a hintánk. Te az egyik végére ülsz, én a másik végére. Biztosan nagyon jól fogunk szórakozni - mondta ravaszul a szemtelen légy és magában nevetett.

Együtt kerestek egy hosszú szalmaszálat, és hintázni kezdtek. Csakhogy a szemtelen légy nem bírt magával. Amikor a pók éppen magasan volt, a légy hirtelen felröppent a szalmaszál-hintáról, így a pók egy hatalmas nagy huppanással a földre zuhant, ahol nagyon meg is ütötte magát.

- Ezt még megbánod! - kiáltotta mérgesen a pók.

De a legyet nem érdekelte barátja haragja. Csak nevetett csúfondárosan, s amikor megunt a pók szenvedését nézni, elrepült onnan.

Másnap a szemtelen légy ismét összeveszett a darazsakkal, ezért sürgős segítségre volt szüksége. Nagyon gyorsan repült a pók hálója felé, hogy ismét segítséget kérjen a póktól. Azt persze nem vette észre a nagy sietség miatt, hogy a pók egy jó erős hálót szőtt éjszaka éppen oda, ahol a légy be szokott kanyarodni az egyik kőrakás mögé.

A szemtelen légy már későn vette észre a csapdát, és úgy belegabalyodott a jó erős hálóba, hogy meg sem tudott mozdulni.

Hamarosan hazaérkezett a pók és meglátta a hálóban a legyet.

- Segíts nekem pókocska! Én vagyok itt, a te barátod. Nem emlékszel rám? - kérte a pókot a légy szorult helyzetében. - Véletlenül nekimentem az egyik hálódnak. Segíts ki innen!

- Dehogy segítek! - válaszolta a pók mérgesen. - Azok után, amit tettél, soha többé nem fogok neked segíteni. De nem csak hogy nem segítek neked, de még meg is foglak enni ebédre. Ez lesz a büntetésed, amiért mindenkivel szemtelenkedtél, és még a barátoddal is kitoltál!

A pók mindig betartotta a szavát.

Most is.

Megette a szemtelen legyet.

A szúnyog, akit megevett a béka, a béka, akit megevett a gólya

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas nagy kerek tó, s a tó partján végighúzódott egy nádas. Ennek a nádasnak és tónak egyetlen ura volt, egy nagy, zöld béka. Olyan hatalmas volt, hogy a világ nem látott még nála beképzeltőbb állatot.

Hogy mire volt olyan rátarti? A kuruttyoláson és ugrándozáson kívül a szúnyogfogására volt a legbüszkébb. Azt állította, hogy ebben ő a legjobb, s talán igaza is volt, hiszen rettegett tőle minden szúnyog, minden bogár a környéken.

Akár éhes volt, akár nem, minden kis rovarot bekapott és megevett, aki arra a környékre tévedt.

Amikor a tóra leszállt a meleg, nyári est, összeterelte békaalattvalóit, és egész álló éjszaka csak az ő dicsőségéről kellett kuruttyolniuk. Egyetlen másik béka sem akadt a nádasban, aki jobban tudott volna szúnyogot vagy legyet fogni, s ha valaki mégis ügyesebb volt a mi beképzelt békánknál, hát az is inkább csendben maradt, nehogy kivívja magának mások nemtetszését.

Olyan nagy úr volt, hogy egy idő után már mindenkinek ő parancsolgatott. Parancsokat osztogatott mindenkinek, ha kellett, ha nem.

A szúnyogok pedig iszonyatosan rettegtek attól a tótól és nádastól. Mert hát régen úgy volt, hogy ha megéhezett egy béka, hát bekapott egy arratévedt áldozatot. Ebből nem is volt baj, hiszen mindenki tudja, hogy ez a természet rendje. De hogy valaki csak úgy vagányságból kapkodja a szúnyogokat! Milyen sport az ilyen?

A legtöbb légy már régen elköltözött a nádasból. Ennek a nagyszájú békának csak az volt a szerencséje, hogy néha-néha tévedésből odaköltözött egy-egy szúnyogcsalád, akik még nem hallottak erről a veszedelmes vadászról.

Így ment ez minden évben, egészen addig a bizonyos nyári napig, míg valami olyan dolog nem történt, amit örökre meg is jegyeztek a tó és nádas lakói.

Minden úgy kezdődött, mint máskor, csak hogy ezen a napon érkezett vissza a gólya Afrikából, ahol a telet szokta tölteni. Már nagyon régóta repült, amikor észrevette ezt a nagy tavat, és úgy gondolta, hogy leszáll egy kis időre, amíg megpihen és eszik néhány falatot.

Csendben leereszkedett egy tóra, de nem vette észre, hogy véletlenül éppen a szájhős béka napozóernyőjére ereszkedett le.

- Mit képzelsz te otromba nagy madár? Ki engedte meg, hogy belegázolj az én tavamba? Kaptál-e tőlem engedélyt, hogy itt pancsikolj? És miért pont a napozóernyőmre kellett leszállnod? Teljesen tönkrement! - brekegte a béka, miközben mozdulatlanul feküdt és tovább napozott.

- Ezer bocsánat - mondta a gólya. - Tényleg nem volt szándékos, de olyan sokat repültem, hogy nagyon el vagyok fáradva. Megengeded, hogy a tavadban sétálgatva pihenjek egy keveset, mielőtt továbbszálllok?

- Nem engedem meg! Azonnal szállj el innen, de gyorsan ám!

A gólya éppen válaszolni akart, de ekkor eszébe jutott, hogy aznap még nem evett egyetlen falatot sem, s mivel fáradt volt, nem volt ereje halakat keresni a víz alatt, hát bekapta a zöld békánkat.

Bekapta, és meg is ette.

A gólya nem szól semmit sem. Nem dicsekedett semmivel. Pihent egy keveset, majd továbbrepült.

Így ért véget a nagyszájú béka uralkodása.

A szamár és az öreg kígyó

A hegyek mentén, ahol véget ér a fenyves erdő, ott élt egy öreg kígyó. Annyira öreg volt már, hogy egy napon, amikor felébredt, rájött, hogy már nem képes vadászni. Hiába próbálta meg halkán becserkészni áldozatait, egyetlenegyszer sem sikerült ennivalóhoz jutnia. Vagy a kiszemelt zsákmány volt gyorsabb, vagy az öreg kígyó ügyetlenkedései akadályozták meg a vadászat eredményességét.

Délre már annyira megéhezett, hogy kopogni kezdtek a szemei.

- Ha nem találok gyorsan valami ennivalót, talán még éhen is halhatok - suttogta a kígyó korgó gyomorral.

Éppen megkerült egy kisebb sziklát, amikor észrevett egy békésen legelésző szamarat.

Az igaz, hogy a kígyó már nagyon öreg és nagyon ügyetlen volt, de az is igaz, hogy még mindig meg tudta őrizni kifinomult ravaszságát. Talán azt is mondhatnánk, hogy ő volt a legravaszbab az erdő összes állatai közül.

Amikor meglátta a szamarat, azonnal megszületett fejében a ravasz ötlet. Rájött, hogy milyen csellel lehetne becsapni a szamarat. Mindössze annyit kellett elérnie az öreg kígyónak, hogy a szamár elaludjon egy kis időre, amíg ő beleharaphatna, hogy mérgével megbénítsa arra az időre, amíg hozzákezd az evéshez.

Azután már csak lakmározni kellene a finom szamárhúsból.

- Hé, szamár! Milyen régóta kereslek már! Hol kóboroltál eddig? Mindenki téged keres - kezdte ravasz mondókáját a kígyó.

- Miért keresnek engem? - kérdezte a buta szamár meglepődve.

- Azért keresünk, mert míg te itt legelésztél, az erdő állatai egyhangúan megválasztottak téged az erdő királyává - magyarázta a kígyó sziszegve.

- De hát én csak egy buta szamár vagyok. Vajon miért akarnak éppen engem királlyá koronázni? - kérdezte a szamár most már egy kissé elgondolkodva.

- Félre az önsajnálattal! - kiáltotta a kígyó és egy kissé közelebb csúszott a szamárhoz. - Mindenki nagyon jól tudja, hogy nem vagy te olyan buta, mint amilyennek mutatod magad. Biztos, hogy te vagy a legokosabb, hiszen ezért nem is szoktál a buta erdei állatokkal barátkozni. Az emberekkel élsz együtt, saját istállóid is van. Ez is azt jelenti, hogy te egy nagyon okos állat vagy.

- Igen? - kérdezte a szamár. - Talán még szép is vagyok?

- Természetesen! - válaszolta a kígyó, mintha magától értetődő dolog lenne. - Te vagy a legszebb az állatok közül. Nincs más, akinek ilyen szép fülei és farkai lennének. Vagy talán tudsz valaki mást, aki ilyen szép és okos lenne?

- Nem. Nem ismerek nálam szebbet és okosabbat - válaszolta a szamár most már magabiztosan. - És most, hogy én lettem az állatok királya, mit kell tennem?

- Most még semmit. A többi állat most készíti elő a koronázási ünnepséget. Csak akkor szabad odamenned, ha már mindennel elkészültek. Addig aludj egy kicsit. Sokkal jobb, ha kipihenten érkezel oda, mert biztos, hogy hajnalig fog tartani a multság.

- De hát nem is vagyok álmos - mondta a szamár.

- Azzal ne törődj! Feküdj csak le nyugodtan - mondta a kígyó, és szemeivel bűvölni kezdte a szamarat. - Majd én vigyázom az álmodat, hogy senki se bánthasson téged.

A szamár hallgatott a ravasz szóra és lefeküdt a fűbe. Amikor már majdnem elaludt, a kígyó odasiklott mellé és már majdnem beleharapott...

Ám ebben a pillanatban egy szúnyog megcsípte a szamár fenekét. A szamár abban a pillanatban felugrott és meglátta az ágaskodó kígyó méregfogait.

Azonnal rájött a cselre és amilyen gyorsan csak tudott, elszaladt onnan.

Az öreg, ravasz kígyó éhen maradt. Úgy elszégyellte magát, amiért még a buta szamarat sem tudta megenni, hogy örökre elbujdosott a magas hegyek közé.

A szerencsés kiscsibe

Meleg őszi reggel volt. Az erdő rettegett réme, a medve éppen felébredt, amikor eszébe jutott, hogy meg kellene változnia. Nem akarta, hogy mindig rettegjenek tőle az állatok. Az erdő állatai annyira féltek tőle, hogy már egyetlen barátja sem akadt közöttük.

Ezért volt szüksége a medvének a nagy változásra. De azt is tudta, hogy hiába változik meg ilyen hirtelen, senki sem fogja neki elhinni, hogy megváltozott és így továbbra is félni fognak tőle a kis állatok, akik pedig nagyon jó barátai is lehetnének.

A medvének nem maradt hát más választása, minthogy az emberek közeléből kell megismerkednie valamelyik állattal, aki hajlandó lenne barátkozni vele, anélkül, hogy bármelyiküknek is félnie kellene a másiktól.

Elindul az egyik ház felé. Hihetetlenül nagy szerencséje volt, mert éppen akkor arra járt egy eltévedt kiscsibe, aki minduntalan elkószált az anyukájától.

- Hová mész kiscsibe? - kérdezte a medve a kis kóborlótól.

- Elkóboroltam az anyukámtól, és nem találok vissza - válaszolta a kiscsibe megszeppenve.

- Amíg megtalálok az anyukádat, addig maradj velem! Olyan jó lenne, ha én lehetnék az apukád! - mondta a medve nagyot sóhajtva és komolyan is gondolta, amit mondott.

- Jól van. Legyél te az apukám - mondta a kiscsibe és ő is nagyon komolyan gondolta, amit mondott.

- És nem félsz tőlem? - kérdezte a medve gyanakodva.

- Nem félek tőled, hiszen te olyan nagyon jóságos vagy - válaszolta a kiscsibe nagyokat csipogva.

Kézen fogták egymást és visszamentek az erdőbe. A kiscsibe beköltözött a medve barlangjába és boldogan éltek együtt.

Történt azonban egy napon, amikor a medve elment, hogy ennivalót szerezzen maguknak, a kiscsibe megunta a várakozást és elindult, hogy jobban megismerje az erdőt. De alig jutott el a fenyőfákig, máris összeakadt a rókával.

- Hová mész kiscsibe? - kérdezte a róka kedvesen mosolyogva, de magában már arra gondolt, hogy milyen jó ennivalót fog készíteni a kiscsibéből.

- Az apukám elment ennivalót szerezni, én pedig elindultam, hogy sétáljak egy kicsit az erdőben.

- Nekem aztán mindegy, hogy mit akartál csinálni, mert most elkaptalak és meg foglak enni - mondta a róka és elkapta a kiscsibét.

- Ja ne bántson engem, kérem szépen! - csipogta a kiscsibe. - Inkább jöjjön el hozzánk ebédre. Az apukám nagyon finomakat tud főzni. Én olyan kicsike vagyok, hogy még a fél fogára sem lennék elég!

A róka gondolkodott egy kicsit, azután visszatette a földre.

- Jó lesz nekem az apukád is - gondolta a róka, hiszen nem tudhatta, hogy ki lett a kiscsibe nevelőapukája. - Te pedig jó leszel desszertnek.

Elindultak hát vissza a medve barlangja felé. Amint megérkeztek, a róka bekiabál a barlangba.

- Én vagyok a vörös róka! Jöttem vacsorára!

- Én pedig a medve vagyok, és ha nem tűnsz el innen azonnal, akkor te leszel a vacsorám! - szólt ki a barlangból a medve.

Amint ezt meghallotta a róka, azonnal futásnak eredt.

- De jó, hogy nem esett bajod! - mondta a nagy örömmel a medve a kiscsibének. - Találd ki, kivel találkoztam az úton!

Ekkor már totyogott is elő a barlangból a kiscsibe anyukája. A kiscsibe pedig úgy megörült neki, hogy azonnal a nyakába ugrott.

Azóta is együtt élnek a kerek erdő mélyén, egy nagy barlangban.

A tolvaj szarka

A fekete szarka egy korhadt nyárfa legalsó ágán üldögélt. Sóvárgó szemekkel figyelte a távoli kis házacskát.

Régen kileste már azt a fényes nyakláncot, ami minden este ott csillogott az egyik szoba öltözőasztalán, amikor a gazdasszony fürödni ment.

Mint tudjuk, a szarkák nagyon szeretik a csillogó, fényes tárgyakat, de ez a fekete szarka minden társán túltett. Annyira szerette volna már nyakán viselni azt a láncot, hogy szinte már bele is betegedett a nagy vágyakozásba.

Napok óta nem evett, nem ivott, csak megbűvölten figyelte a házat, melynek egyik ablakán keresztül minden este megláthatta azt a csillogó nyakláncot.

Amikor beesteledett, ismét végignézhette, amint a hazaérkező gazdasszony levetette ékszereit, letette őket az öltözőasztalra, majd bement a fürdőszobába. A szarka azonnal szárnyrakapott és a házhoz repült. Nagy igyekezetében megfélekedett arról, hogy az ablak mindig zárva volt, ezért eszeveszett cselekedetéből fejének hangos koppanása térítette magához.

Ugyanis az ablak most is be volt csukva, így a mohó szarka jól bevverte a fejét.

Kábultan repült vissza a korhadt fa legalsó ágára, hogy új haditervet eszeljen ki.

Sokáig kellett törnie a fejét, mire eszébe jutott, hogy egyszer régen hallott három rablóról, akik a sötét erdő mélyén laktak és onnan jártak éjszakánként rabolni. Azonnal szárnya kelt hát, hogy megkeresse az erdei zsványokat, hogy az ő segítségükkel jusson az értékes nyaklánchoz.

Nem is kellett sokat repülnie, hogy rájuk akadjon. A három zsvány éppen az előző éjszakán szerzett zsákmányon osztozkodott, amikor a szarka berepült hozzájuk a kéménylyukon keresztül.

- Nocsak, egy fekete szarka - mondta meglepődve egyikük, amikor észrevette a jócskán összekormolódott szarkát.

A szarka azonnal meg is sértődött, de nem merte kimutatni, mert akkor talán nem segítettek volna neki.

- Nem azért jöttem, hogy viccelődjünk, - mondta a szarka kissé durcásan - hanem azért, hogy egy jó lehetőséget mondjak nektek. Ismerek egy gazdát, aki holnap elmegy a vásárba. Amíg nem lesz otthon, nyugodtan kirabolhatnátok.

- Van-e ott arany? - kérdezte az egyik zsvány.

- És ennivaló van-e? - kérdezte a másik zsvány.

- Vajon találunk-e ott finom bort? - kérdezte a harmadik zsvány.

A szarka egy kissé még rendezgette a tollait, majd kisvártatva megszólalt.

- Van ott rengeteg arany, ennivaló és a pince tele van finom borokkal.

Gyorsan összebújtak a zsványok, és amikor a szarka nem figyelt oda, akkor megegyeztek, hogy még aznap kirabolják a gazda házat, és a szarkának semmit sem adnak a zsákmányból.

- Rendben van - mondta a legidősebb zsvány. - Holnap este találkozunk a ház előtt és kiraboljuk azt a házat. Azután te is eljöhetsz az osztozkodásra és megkapod a megérdemelt részedet.

A szarka csendben bólogatott és visszarepült a korhadtt fához, ahol ismét letelepedett a legalsó ágon.

Nem sokáig hintázhatott az ágon, mert egyszer csak észrevette, hogy a három zsvány lopakodott csendben a ház felé.

- Jól becsaptuk azt a szarkát - mondta halkán az egyik zsvány a másiknak, és jót nevettek a szarka becsapásán.

Azonban a langyos esti szellő a korhadtt fa felé vitte a hangot, így a szarka meghallotta, mit terveznek ellene a zsványok. Gyorsan behúzódott az ágak közé, nehogy meglássák a zsványok.

Látták a zsványok, hogy alszik a háznép, ezért gyorsan kifeszítették az egyik ajtót és bementek a házba.

Több se kellett a szarkának. Azonnal az ablakhoz repült és nagyon hangosan kiabálni kezdett.

- Ébredjen gyorsan, gazduram! Rablók vannak a házban!

A gazda és a gazdasszony azonnal felébredtek és egy-egy söprűvel jól elnászpágoták a zsványokat. Eközben a szarka gyorsan berepült a kéményen keresztül, felkapta a fényes nyakláncot és illa berek, nádak erek, már ott sem volt.

Gyorsan elrepült a zsványok tanyájához, és amit hamarjában össze tudott szedni a rablott zsákmányokból, azt mind elvitte.

Mire a zsványok hazaértek, már semmit sem találtak a kunyhójukban.

Másnap elmentek a korhadtt fához, hogy visszakérjék a zsákmányt a szarkától, de ő nem adta vissza. Hiába is követelöztek, semmit sem adott vissza nekik.

Ha utazásaid közben egy korhadtt fát láatsz, és a legalsó ágára pillantasz, talán te is megláthatod azt a szarkát.

Hogy miről fogod megismerni?

Hát arról a fényes nyakláncról, ami talán még most is ott lóg a nyakán.

Az óriás répa

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két jó barát. Két kis nyuszi, akik nagyon szerették egymást. Olyannyira jóban voltak, hogy mindig együtt mentek még répát lopni is a közeli kertekbe. De nem csak hogy együtt lopták a répát, de mindig becsületesen el is felezték a zsákmányt, mint ahogyan azt két jó barátoknak illik tennie.

Történt azonban egyszer, hogy egy napon, amikor ismét lopni mentek az egyik kertbe, a veteményes kert közepén megpillantottak egy hatalmas nagy sárgarépát.

- Ilyen nagy répát még nem láttam - örvendezett, amelyik hamarabb meglátta. - Mit csináljunk vele?

- Vigyük haza! - javasolta a másik és ugrándozni kezdett. - Ilyen szép répát még sohasem vittünk haza.

- El kellene döntenünk, hogy melyikünké legyen. Szerintem ez túl nagy kettőnknek.

- Eddig mindent becsületesen elfeleztünk, akkor ezt most miért nem felezzük el? - kérdezte a másik nyuszi és tapsifülei úgy lekonyultak, hogy majdnem a földet súrolták.

- Mert most nem akarok osztozkodni! Ezt a répát most egyedül fogom hazavinni, és beteszem az éléskamrámba. Elég lesz nekem egész télen.

- Hogyisne! Még csak az kellene! Miért lenne éppen a tiéd? Nekem is pont annyi jogom van hozzá, mint neked. Egyszerre láttuk meg, úgy igazságos, hogy elosszuk, mint eddig.

- Nem oda Buda! Azok kicsi répák voltak, de ez most egy óriási répa. Sőt nem is az, hanem egy múkincs. Ezt nem szabad csak úgy megenni! Ezt el kell tenni emlékébe!

- Akkor add ide, és én elteszem emlékébe. Ha majd kedved szottyán megnézegetni, akkor eljöhetsz hozzám.

- Nem, nem, és még egyszer nem! Ez csakis az enyém lehet!

Amíg a két nyuszi ugrándoztatva veszekedett egymással, kijött az erdőből a medve. Éppen áfonyát szedegetett egy kosárkába, amikor meglátta, hogy a házacska veteményeskertjében két nyuszi kiabál. Nagyon kíváncsi lett, hogy miről lehet szó, és egy kissé közelebb ment.

Amikor meglátta a hatalmas répát, azonnal rájött, hogy miért folyik a veszekedés. Odasétált hozzájuk, csendben lehajolt és felvette a répát.

- Nem lesz egyikőtöké sem - mondta. - Az enyém lesz és kész. Majd én otthon megeszem egy kis édes áfonyaszósszal.

A két barát csendben nézte végig, ahogyan betette a kosarába a répájukat, és a medve már indult is vissza az erdőbe.

- Úgysem tudtuk volna hazavinni - mondta az egyik nyuszi.

- Kár lett volna összevesznünk ezen a kis répán.

- Még jó, hogy nem is veszekedtünk miatta - bólogatott a tapsifüles. - Láttad, hogy milyen könnyen fel tudta emelni a medve. Egyszerűen csak felkapta és beletette a kosárba.

- Akkor az nem is lehetett igazi! Talán csak rosszul láttuk. Lehetett az akár tök is!
- Biztos vagyok benne, hogy az egy nagy tök volt - hagyta jóvá a másik, és ismét felágaskodtak a tapsifülei.

Azzal kézenfogták egymást és elmentek egy másik kertbe.

Soha többé nem veszekedtek.

Az öreg rák és a halászok

Hol volt, hol nem volt, egy nagy kerek erdőben volt egy kicsiny falucska. A kicsiny falucska szélén terült el egy hatalmas nagy tó. Ebben a hatalmas nagy tóban élt egy öreg rák. Olyan vén volt már, hogy már a sétálás is nehezebbre esett.

Azonban a tó minden lakója nagyon becsülte őt bölcsességéért. Mindenkin, aki hozzáfordult tanácsért, szívesen segített. Ha egy csiga véletlenül elveszítette házát, már szaladt is az öreg rákhoz, hogy vajon merre kell keresnie a házikót, hogy könnyen megtalálhassa gazdája. Ha a hullámok elsodortak egy kishalacskát, az öreg rákhoz fordultak tanácsért, aki megmondta nekik, hogyan lehet visszahozni az eltévedt kicsikét.

Az öreg rák tanította meg a tavacska lakóit arra is, hogyan kerüljék el a rafinált halászok hálóját, hogyan csapják be a halászt, aki kivetett horgaival minden nap zsákmányra lesve üldögélt a parton.

Amikor az öreg rák érezte, hogy már nagyon elgyengült, összehívta a tavacska lakóit.

- Nagyon megöregedtem - kezdte mondanivalóját, amikor már mindannyian ott nyüzsögtek körülötte. - Sokszor segítettem már mindannyitoknak jó tanáccsal, de mostantól kezdve nekem lesz szükségem a ti segítségetekre. Nagyon lassan tudok már haladni, és ha este a halászok leengedik hálójukat, talán már nem tudok elmenekülni. Ezért kérek szépen titeket, hogy csaljátok el a halászokat a tó túlsó végéhez, nehogy véletlenül rám akadjanak.

- Segíteni fogunk! - kiáltották egyszerre a tó lakói. - Ezentúl mi fogunk rád vigyázni. Sohasem fogsz a halászok hálójába kerülni.

Az öreg rák megnyugodott. Bízott a tó lakóiban, akik megígérték neki a segítséget. Békésen elindult hazafelé.

Még egy méternyit sem jutott előrébb, amikor hirtelen leszállt az este és a tó tükrét ellepték a halászok csónakjai. Bedobálták hálójukat a vízbe.

Az egyik háló ráesett az öreg rákra. Megpróbált kiszabadulni belőle, de már nem volt hozzá elég ereje.

- Segítsetek! - kiáltotta a csigáknak.

- Nem tudunk segíteni. Talán oda sem érnénk időben - válaszolták a csigák.

- Segítsetek! - kiáltotta kétségbeesetten az öreg rák a halaknak.

- Nem segíthetünk - válaszolták a halak az öreg ráknak. - Talán még mi is beleakadnánk a hálóba.

Senki sem segített az öreg ráknak.

A halászok kiemelték hálójukat, és egyikük hazavitte a rákot, hogy otthon megfőzze és meg-egye.

- Jó tett helyébe nem várhattam jót - gondolta csendesen az öreg rák és egy könnycsepp gördült végig szomorú arcán.

Az igazságos krokodil

A könnyű, nyáresti szellő lágyan susogott a nádasban. Az egyik nádszál könnyedén meghajolt a kedves simogatástól, majd azonnal ki is egyenesedett, hogy ismét megízlelhessen a szél erejét. Ez alatt a nádszál alatt, egy tavirózsa levelén szeretett üldögelni a két nagyszájú béka, akik valójában nagyon jó barátok voltak, mégis minden apróságon összevesztek. Azután mindig kibékültek és kerestek valami újabb okot az összeveszésre.

Így múltak idejüket, hiszen az esti szúnyogvadászaton kívül semmi más dolguk nem volt. Mivel még volt egy kis idejük az evésig, ezért titokban mindketten azon gondolkodtak, hogyan köthetnének bele a másikba, hogy ismét jól összeveszhessenek.

Nem történt volna semmi az idők végezetéig, ha egy meggondolatlan szúnyog éppen akkor nem szállt volna arra. Több sem kellett az egyik békának, kinyújtotta nyelvét és azonnal be is kapta a szúnyogot.

- Így kell ezt csinálni - mondta a másiknak. - Nem úgy, ahogyan te szoktad.

- Azt akarod mondani, hogy én nem tudok szúnyogot fogni? - kérdezett vissza amaz, előre örvendezve a kialakulni készülő összeveszés örömein.

- Nem azt mondom, hogy te nem tudsz szúnyogot fogni. Te is tudsz, csak nem olyan kecsesen, mint én - válaszolta, aki elkezdte a kötözködést.

- Nem is! Én sokkal szebben tudom! - válaszolta sértődötten a másik és titkon abban reménykedett, hogy talán majd arra repül egy szúnyog, akin bemutathatja fenséges vadászstílusát.

Egy kis ideig csendben maradtak. Éppen akkor ért oda egy kóbor szúnyog, aki már csak későn vette észre a két, lábait áztató, veszekedős békát. Mind a két béka egyszerre nyújtotta a nyelvét, de mindketten olyan ügyetlenek voltak, hogy összegabalyodtak hosszú nyelveik és mindketten belecsobbantak a tó zöld vizébe.

Csuromvizesen másztak ki onnan, és azonnal hatalmas hangzavart csaptak. Egymást szidták saját ügyetlenségükért. Egyszer csak abbahagyták a vitát, azután sokáig nem is szóltak egymáshoz. Durcásan ültek felhúzott lábakkal, háttal egymásnak.

- Van egy ötletem - mondta hirtelen az egyik. - A minap hallottam, hogy van itt nem messze egy krokodil, aki valaha majdnem olyan nagy vadász volt, mint én. Azóta kiöregedett, de biztosan emlékszik még néhány jó fogásra. Döntse el ő, hogy kettőnk közül ki a nagyobb vadász!

- Rendben van - egyezett bele a másik.

Azonnal el is indultak a krokodil lakóhelyéhez, ami valóban nem is volt messze az ő tavirózsájuktól. Szerencsájuk volt, mert a krokodil otthon tartózkodott, és éppen esti fürdésével volt elfoglalva.

Illedelmesen köszöntötték az öreg krokodilt, majd azonnal a tárgyra tértek. Elmondták neki, hogy milyen fontos dologban várják igazságos, bölcs döntését.

- Nem látok én már olyan jól, hogy innen nézve megítélhessem, hogy melyikőtök a nagyobb vadász! Gyertek kissé közelebb, hogy jobban szemügyre vehessem mindkettőtöket! - mondta a krokodil és abbahagyta a mosakodást.

A két veszekedős béka pedig beúszott az öreg krokodilhoz, kényelmesen elhelyezkedtek a hasán, és várták a krokodil igazságos döntését.

Azonban a krokodil már elég bölcs volt ahhoz, hogy ne jártassa feleslegesen a száját. Egyetlen mozdulattal bekapta mind a kettőt.

Így járt pórul a két beképzelt béka, akik önteltségük miatt egy igazi nagy vadász zsákmányai lettek.

Az ingyenélő varjú

Forró nyár volt. Még a levegő sem rezdült a fák között. Az erdő összes állata azon dolgozott, hogy elemózsiát gyűjtsön télire, nehogy éhezniük kelljen majd akkor, amikor mindent betakar a hó.

Az állatok serényen dolgoztak. Egyet kivéve. A kövér varjú békésen pihent az egyik fa ágai között. Nem törődött az enivaló begyűjtésével, mert őt egyáltalán nem érdekelte, hogy mi lesz majd a télen. Csak feküdt nyugodtan és kövér hasát sütötte a forró nappal.

- Hogyan csinálhatja ezt? - kérdezte a nyuszi a mókustól, amikor észrevette a napozó varjút. - Egész nap nem csinál semmit, mégis mindig van mit ennie. Nézd meg, most is milyen békésen alszik! Ő nem aggódik a téli hidegek és a nélkülözések miatt.

- Biztosan van valami titka. Talán hatalmas raktárkészletei is vannak a télre. Talán meg is kérdezhetnénk tőle - kapcsolódott be a beszélgetésbe a vaddisznó.

- Kérdezzük meg tőle! Talán elmondja nekünk a nagy titkot - javasolta a nyuszi.

Csendben - nehogy hangos csörtetésükkel megzavarják - odamentek hozzá.

- Mester! - szólította meg a nyuszi. - Ébredjen, mester! Kérdezni szeretnénk valamit.

- Mit akartok? - kérdezte hirtelen a varjú, de még csak ki sem nyitotta a szemét.

- A nagy titok miatt jöttünk - mondta a mókus kissé bátortalanul.

- Milyen titok?

- Azon tanakodtunk, hogyan lehetséges az, hogy egész nap nem csinálsz semmit, mégis ilyen szép alakod van. Biztosan mindig van mit enned - hízelgett a nyuszi.

- Talán tartalékaid is vannak - szólt közbe a vaddisznó, aki nagyon aggódott a téli éhezések miatt, ezért mindenkit nagy becsben tartott, akiről feltételezte, hogy téli raktárkészletekkel rendelkezik.

- Biztosan tudni akarjátok? - kérdezte a varjú nagyképpen és lassan, nehogy véletlenül megerőltesse magát, felkelt. - Gyertek velem, és megmutatom, hogyan kell munka nélkül jóllakni! De csak akkor, ha senki másnak nem mondjátok el. Nem szeretném, ha mindenki az én asztalomról akarna ebédelni.

Mind a négyen elindultak a szántóföldek felé. Ott éppen arattak az emberek. Sok kaszás és kalászszedő dolgozott együtt, hogy minél hamarabb végezzenek a sok munkával.

Az állatok elbújtak a bokrok között. Ott maradtak egészen addig, míg az aratók haza nem mentek.

- Na, most jött el a mi időnk! - mondta a varjú és elindult a lekaszált tarlóra.

A többiek követték.

- Az emberek hanyag munkát végeznek - mondta. - Rengeteg búzaszemet hagynak a földön. Minden este el kell jönni ide, és lehet lakmározni. Ilyen egyszerű az egész. Még csak dolgozni sem kell. Itt mindig meg van terítve az asztal.

Azonnal elkezdtek felszedezni a földről az elhullajtott búzaszemeket.

- Nagyon finom - mondta a varjú elégedetten.

- Én inkább egy sárgarépát ennék - mondta a nyuszi.

- Én mogyorót kérek - mondta a mókus.

- Én pedig csak a makkot szeretem - jelentette ki a vaddisznó.

A varjú tovább evett, de a nyuszi, a mókus és a vaddisznó visszament az erdőbe.

Tetszett volna nekik az ingyen enivaló, de nem szerették a búzát.

A repülő kutya

Egy távoli nagyváros szélén, a lakótelep sarkán éldegélt egy nagyravágyó, kíváncsi kutya. Szeretett volna ő lenni a legnagyobb, a legerősebb, de még a legokosabb is. Mivel soha semmi dolga sem akadt, mindig másokat figyelt, és azon elmélkedett, hogy miként másolhatná le mások sikeres jó tulajdonságait.

Azonban egy idő múlva semmi más nem tudta érdekelni, csak a repülés. Minden nap kiment az erkélyre, hogy a madarak röptét nézhesse. Örömmel figyelte a felröppenő és leszálló madarakat, és kimondottan élvezte, amikor egy seregnyi madár egyszerre röppent fel a parki fákról, hogy azután egyetlen szempillantásnyi idő alatt leszálljanak ugyanazokra az ágakra, ahonnan elindultak.

Egy idő után már annyira beleélte magát a dologba, hogy elkezdett mellső lábaival idétlenül körözni, csak hogy úgy érezze, mintha repülne. Sokáig gyakorolta a repülést, de semmit sem jutott előbbre.

- De jó lenne, ha én is tudnék repülni! - sóhajtozott minden nap.

Időnként leszaladt a térre, hogy jobban megfigyelhesse a repülő madarakat. Kezdte azt hinni, hogy ha elég sokáig gyakorolja a repülést, egyszer neki is sikerülni fog.

Így ment ez nap, mint nap, míg egyszer csak történt valami, ami örökre megváltoztatta véleményét a repülést illetően.

Egyik reggel éppen a parkban sétált, amikor megpillantott egy plakátot, ami azt hirdette, hogy egy vándorcirkusz fog érkezni a városba. Ez a hír még nem is lett volna olyan érdekes, de a plakátra az is rá volt írva, hogy egy ágyúlovással fogják kezdeni a műsort.

- Itt a nagy alkalom a repülésre - gondolta.

Egész nap forró lázban égett. Nem tudott sem enni, sem inni. Minden gondolata a nagy mutatvány körül forgott. Aznap még a madarokról is teljesen elfeledkezett.

Éjszaka egyetlen pillanatig sem aludt, csak álmodozott. Másnap, amikor megérkezett a cirkusz, egész nap ott őgylgett a sátor körül. Azt leste, hogy mikor tudna beszökni úgy, hogy senki se vegye észre, de nem volt szerencséje. Már leszállt az este és minden elő volt készítve az előadásra, amikor eljött a nagy alkalom. A kutya - egy óvatlan pillanatban, amikor senki sem figyelt oda - gyorsan kapart egy lyukat a kerítés alatt és bement a cirkusz területére.

- Hogyan fognak engem kilőni? - kérdezte önmagától.

Gondolkodott egy kis ideig, majd megszületett az ötlet. A legegyszerűbb megoldást választotta, belebújt az ágyúcsőbe.

- De jó lesz majd repülni! Olyan leszek, mint a madarak. Arra szállok majd, amerre csak akarok! - örvendezett előre.

Az egyik bohócruhába öltözött cirkuszos begyújtotta az ágyút. Az ágyú egy hatalmasat dörrent és a kiskutya pörögve repült a sátor teteje felé.

- Repülök! - kiáltotta, amikor elrepült a nézők felett.

- Idefigyeljtek, madarak! - kiáltotta, amikor elrepült a park felett.

De mire a madarak odanézhettek volna, már zuhant is lefelé.

Amikor egy nagy huppanással földet ért, jól beütötte a fenekét.

- Nem is olyan jó dolog a repülés - mondta a fenekét dörzsölgetve. - A leszállás nagyon fájdalmas tud lenni.

Ettől kezdve már nem irigyelte a madarakat.

Ha valaki túl gyorsan emelkedik a magasba, túl gyorsan fog lezuhanni is.

.oOo.